

Kurabiye Gezegeni



VİZYONUMUZ: " TÜRKİYE' NİN VE DÜNYA' NIN GELECEĞİNİ PLANLAYAN
ÖĞRENCİLER YETİŞTİREN OKUL OLMAK."



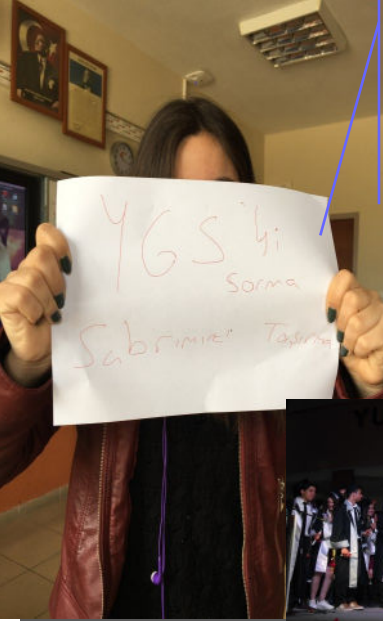


2017 Okul Birincimiz Alpcan ÇELİK

Kütüğe Plaketi Çakarken



OKUL KAMPÜSÜMÜZ



YGS sonuçları
açıklanırken
“canavar”
öğrencimizin
tepkisi



“Z” kuşağı halleri...



Müzik öğretmenimiz
Hakan DÜZGÜN ve öğrencilerimiz
oratoryo sunumunda



Nevzat: Oh be nihayet bir kütük!!!

Ali: Çek çek Alpcan bizi kıskansın!!!



2017 eğitim ve öğretim yılında dereceye giren öğrencilerimiz
Alpcan ÇELİK, Mithat Oğuz YAVUZ ve Öznuur YORGUN aileleriyle

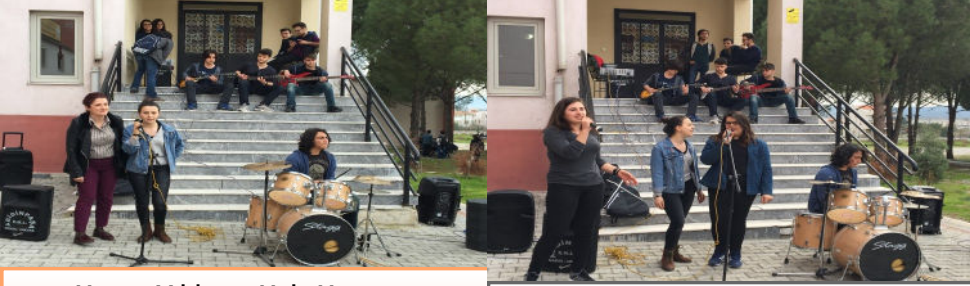


EFES GEZİSİ



KURABIYE ŞENLİĞİ ETKİNLİĞİ

"Kurabiye Gezegeni " bültenimizin ilk sayısını çıkardıktan sonra öğrencilerimizle kurabiye şenliğinin ilkinin gerçekleştirdik .
Bu şenlikte müzik dinletisi gerçekleştiren öğrencilerimize teşekkür ederiz.



Hanım Yıldız ve Hale Hocamız

Sıla, Hanım ve Günsu Bilge



Mezunumuz Hasan Vurucu



Murat, Deniz, Batuhan, Orbay müzik

Öğrencilerimiz, kurabiye yiyip Kurabiye Gezegenini inceleyen



KURABIYE GEZEĞENİ

**Bergama Yusuf Kemalettin Perin
Fen Lisesi Bülteni**

Yıl: 1 Sayı: 2
Haziran 2017

İMTİYAZ SAHİBİ

Yusuf Kemalettin Perin Fen Lisesi
Adına
Mehmet Sami YALIM
Eğitim Yöneticisi

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hakan AYIRKAN
Edebiyat Öğretmeni

YAYIN KURULU

Hanım YILDIZ
Deniz Ece KIŞLALI
Mert AKKAYA
Günsü Bilge DAL
İlayda YEŞİLYURT
Zehra SALÇI

YAZI İNCELEME KURULU

Ümmü EMİNOĞLU
Faik ACARLAR
Yüksel GÜLEÇ
Cengiz SÜME

GRAFİK –TASARIM-BASKI

Metin Berkay ŞEN
Hakan AYIRKAN
Seyhun KOCAMAN
Hande PARLAK

Bültenimiz MEB 2140 Sayılı Tebliğler Dergisine İlköğretim ve Ortaöğretim Kurumları Sosyal Etkinlikler Yönetmeliğine göre hazırlanmıştır. Bültenimizde yayımlanan yazılardan yazarları sorumludur.

İÇİNDEKİLER

2. Okuduğumuza Değecek
3. Sizi Çok Özleyeceğim
4. 12/A Veda
5. Hançer
6. Mülakat
7. Öykü
- 8-9. 12-B Veda
10. 12-E Veda
11. 12-D Veda
- 12-13. CERN Gezisi
- 14-15. Efsane olma "C" Ol
16. Deneme
17. Ayrılıkları Severim
- 18-19. Köye Giden (Öykü)
- 20-21. Köye Giden (Öykü)
- 22-23. Haziranda Ölmek Zor
- 24-25. Anılarda Kitap
- 26-27. Teknoloji Köşesi
- 28-29. Kadının Özgürlüğü
30. 12/Dil Veda
31. Tapınak Şövalyeleri
32. Etkinlik



**"BURASI KURABIYE GEZEĞENİ DOSTUM
VE BURADA İŞLER ÇOK FARKLI."**

Başımız önümüzde hep. Ya akıllı telefonlarımızda ya tabletlerimizde. Arada bir kaldıracak olsak bu defa karşımızda bilgisayarımız ve tabii ki vazgeçemediğimiz televizyonlarımız. Okumayı bir eziyete dönüştüren türlü türlü bahanelerimiz de işin cabası...

Bizler ilk sayımızdan sonra çok güzel tenkitler aldık. Bunların çoğu daha iyi nasıl olabiliriz gayretiydi. Bu durum da bizleri mutlu etti ve ikinci sayımızın çıkarılması için motivasyon kaynağı oldu.

Bu sayımızın, baharın güzellikleri muştulayan atmosferine inatlaşmışçasına veda ve ayrılığa dair yazılarla bezendiğini göreceksiniz. Uzun süredir birlikte çalıştığım ve benim mesleki anlamındaki abim Edebiyat öğretmenimiz Faik Hocam, Kıymetli öğretmen arkadaşlarım ve hep pozitif enerjileriyle anımsayacağım Biyoloji Öğretmenimiz Asiye Hocam ve Tarih Öğretmenimiz Filiz Hocamızı emekli ediyoruz. "Veda" ya dair yazılarını hazırlarken hüznlendiğimi belirtmek isterim. Fizik öğretmenimiz Osman Hocamız ve Matematik öğretmenimiz Tamer Hocamızın ansızın tayinleri bizi üzdüyse de onlara yeni okullarında başarılar, emekli olan arkadaşlarımıza ise yeni yaşamlarında sağlık ve mutluluklar dilerim.

Veda sırası 12.sınıf öğrencilerimizde. Asırlık bir çınar gibi eğitim geleneğimizin temsilcileri olan Öğretmen Liselerinin son mezunlarını yeni ufuklara umutlara ve güzel bir geleceğe yolcu ediyoruz. Onların vedaları sayfalarımızda yer aldı. Öğrencilerimizi mezun etmenin onurunu ve ayrılığın hüznünü bir arada yaşıyoruz.

Bültenimizin bu sayısında ayrıca öyküsüyle bültenimize renk katan konuk yazarımız Cevdet TURAN'a ve iletişimimizi sağlayan öğretmenimiz Cengiz SÜME'ye teşekkür ediyoruz..

Öğretmen ve öğrencilerimizin yurtiçi ve yurtdışı gezilerine dair izlenimleri bir röportaj tadında anlattıkları yazılar; etkinlik haberleri , teknolojik gelişmeler ve edebi fikir yazıları da sizlere hoşça dakikalar sunacaktır.

Bültenimizin çıkarılmasında desteklerini esirgemeyen öğrencilerime öğretmen arkadaşlarıma ve kurum yöneticimiz Mehmet Sami YALIM' a teşekkür ediyorum.

Kurabiye gezegenimizin bu sayısında öğrencilerimizin paylaşımlarını sizlerle buluşturmanın gururunu yaşıyoruz. Amatörce çıktığımız bu yolda aynı ruhla; daha güzele ve daha iyiye ulaşma isteğiyle çalışmaya ve üretmeye devam edeceğiz. İyi okumalar...

HAKAN AYIRKAN
EDEBİYAT ÖĞRETMENİ

Öncelikle sizleri Tapınak Şövalyeleri hakkında bilgilendirmeliyim ki neyden bahsettiğimi anlayasınız. Aynı zamanda Masonluğun da kurucuları olarak bilinir. Ya da günümüzdeki Tapınak Şövalyeleri mi demeliydim. Tapınak Şövalyeleri kuruluş tarihi kesin olmasa da 1181'de IX. Şövalye Hugues de Payen liderliğinde kurulmuştur. Yaptıkları her şeyden bahsedilmesi şu an mümkün değil çünkü hala tartışılmaktadır. Kısaca Kapitalist düzenin bankacılığın kurucusu ve Masonluğun temelleri olmasındaki etkenleri ele alayım. Hristiyanlar Küdüs' ün Müslümanlar da olmasından dolayı Papaların da araya girmesiyle tek bir birlik halinde Haçlı Seferlerini başlatırlar. Hristiyanlar Papa 2. Urban liderliğinde Küdüs'e ilerlediler. Önlerinde duranları kılıçtan geçirip günahlarının bağışlanacaklarını düşündüler. Küdüs' e saldıran Hristiyanlar yıllar sonra Küdüs' ü ele geçirmişlerdir. Normalde Küdüs Müslümanların elinde iken de gelen ve herhangi bir sıkıntı çıkmadan geri dönebilen Hristiyanlar Küdüs kendi ellerine geçtiklerinde aynı şey devam etmedi. Tüm dünya üzerinden Hristiyanların Küdüs'e akışı işleri zorlaştırdı. Bunun üzerine bahsettiğimiz Tapınak Şövalyeleri bu bahane ile Tapınak Tepesinde kuruldu. Bunu söylememin sebebi bu olaylara hiçbir katkıları olmamıştır neredeyse. Tek istedikleri yetkiydi ve bunu aldıktan sonra asıl istediklerinin peşine düştüler. Yani Kutsal Kase' nin peşine düştüler. Özet geçmek gerekirse Kutsal Kase için İsa'nın ölmeden önce son akşam yemeğinde içtiği özel güçlere sahip olunduğuna inanılan bir kase. Bana göre bir somutlama, çoğu tarihçinin görüşü gibi Kutsal Kase Meryem Ana'nın rahmini sembolize eder. Bu da İsa'nın soyunu temsil eder. Şövalyeler bu efsanenin peşine düştüler kısaca. Şimdi- bunların günümüz bankacılığı ile ne alakası var diye düşündüğünüzü duyar gibiyim. Anlayabiliyorum, ilk duyduğumda ben de aynı tepkiyi vermişim ama bunlar işin temeli. Küdüs'e gelen hacıları korumayı beceremeyen Şövalyelerimiz Haşhaşiler'den yardım istemişlerdir. Haşhaşiler hem fiziki hem de maddi anlamda korumayı sağlamışlar. Fiziki olarak nasıl koruduklarını tahmin edebiliyorsunuzdur peki ya maddi? Haşhaşiler in sahip olduğu bir tür düzen vardır. O zamanın bankacılığı diye adlandırılır. Kısaca anlatırsak; A kalesindeki bir tüccarsınız, B kalesine gideceksiniz; A kalesinde krala yanınızda taşımanız gereken parayı verip bir kağıt alıyorsunuz o parayı verdiğinizde dair ve B Kalesine paranızı çaldırmadan gidiyorsunuz. Ardından B şehrinde makbuzumuzu verdiğimizde bize aynı paranın bir miktar pay alınmış hali veriliyor. Haşhaşiler bunu Küdüs'te biraz daha farklı şekilde yapmışlardır. Küdüs'e gelen hacılar yanlarındaki paraları verip yine makbuz alıyor parayı bıraktığına dair hacıları boyunca para Haşhaşilerde dururken onlar rahatça dini görevlerini yerini getiriyordu. Bu sistemi kavrayan Tapınak Şövalyeleri bunu geliştirip günümüz bankacılığına kadar sağlam bir düzene oturtmuşlar. Çoğu insana göre bankacılığın kurucusu Tapınak Şövalyeleri olarak sayılsa da bütün sistem Haşhaşilerin ürünüdür.

Mert AKKAYA 10/C

Dört sene nasılda çabuk geçti. Elimizden uçtu da gitti. Dört sene önce bize verilen meşaleler şimdi bir sonraki nesillere veriliyor... Biraz hüzün, biraz neşe içinde. Gidiyoruz! Ama arkamızda koskocam bir aile bırakarak. Her sabah gün doğarken kalkmak, kışın soğukta titremek, yazın güneşte terlemek, birbiri ardına gelen yazılılara hazırlanmak ne de zor geliyordu. Böyle okul mu olur diyorduk Bir bitse de kurtulsak diyorduk. İşte bitiyor. Ama biten yalnız okul değil içimizden de bir şeyler bitiyor. Sanki alıştığımız ve her an yaşadığımız bir şeyler bitiyor. Bırakıp gidiyoruz öylece.



Biz bu okulun biricik dil sınıfıydık. Biz bu okulun gelmiş geçmiş en farklı dil sınıfıydık ki bütün okul buna şahit. Biz 13 mevsimlik çiçektik, her biri farklı iklimlerde açan. Şimdi de farklı iklimlerde farklı güzelliklerimizle açmaya gidiyoruz. Dedim ya hepimizin farklı güzellikleri var diye. Örneğin üç tane İremli bir sınıf zor bulunur. Örneğin hiçbir gün okula gelmeyen Kemal arkadaşımız gibi birisi zor bulunur. İrem Nazımımızın esprileri Habibe'mizin sessizliği, İrem Bircan arkadaşımızın vatan, millet sevgisi, hazırcevap Selin'imiz, sınıfımızın makyözü

Duygu'muz, 80 soruda 80 doğru yapan Gözde'miz. Buse'miz, İrem Akdeniz' imiz zor bulunur. Ki ben sınıfın hep ağlayan hüzünlü bir o kadar da şımarık kızı. Haaa, sınıfımızın yağız delikanlısı Yağız'ı da unutmamak lazım... Kısacası hepimiz farklı çiçekleriyiz bu güzel bahçenin. Ne demeliyim, neyden bahsetmeliyim bilmiyorum. Çok güzeldi desem az, çok yorucuydu desem hafif, nasıl başlamıştık ya desem eski, nasıl biter bir anda desem duygusal olacak... Hatırlıyor musunuz o günü diye başlasam onca anı diziliverecek hafızalara. O anılar bitmez, tükenmez.

Evet, mezun oluyoruz. Lise hayatı denen bu dört yıllık güzel zamanın bitişine şahitlik ediyoruz. Ağzımdan dört yıl diye çıkıveren ama aslında kolay kolay dile getiremeyeceğini adım gibi bildiğimiz bir şeyi anlamaya çalışıyoruz. Söylenebilecek çok fazla şey olduğunu sanmıyorum. Hani "anlatılmaz, yaşanır" derler ya işte aynen öyle. Bir sonun başındayız, tamda bütün bir ömür unutamayacağımız başlangıçların öncesindeki sonda. Hayatımızın belki de en tozpembe dört yılının sonunda. Biz şanslıyız ki Bergama'nın en güzel okuluna geldik, en güzel öğretmenlerinden ders aldık. Amacımız kimseyi kızdırmak kimseyi üzmemek değildi. Dil sınıfının biricik öğretmenleri Hürriyet SÖYLER ve Erdoğan KIZILKALE, üzerimizde çok emeğiniz var biliyoruz. Sizleri hiç unutmayacağız. Hakınızı helal edin. Bu dört senelik gönül yolculuğumuzda uğruna canımızı vereceğimiz öğretmenlerimize, biricik müdürümüze ve tüm okul çalışanlarına binlerce teşekkür bizlerden. Bu dört senede hayatımız en tatlı en acı günlerini geçirdik. Şimdi geriye bakıyorum da dolu dolu geçirmişiz bu kısacık dört seneyi. Ama şimdi yepyeni umutlara açıyoruz kapılarımızı.

Dört senede çiçek açtık şimdi meyvelerini toplama gidiyoruz. Hayallerimizi gerçekleştirmeye gidiyoruz. Vatanımıza milletimize hayırlı bireyler olmaya gidiyoruz.



**MİHRACE NUR
SARIZEBEK**

**"Güzel günler göreceğiz çocuklar,
Güneşli güzel günler..." N. HİKMET**

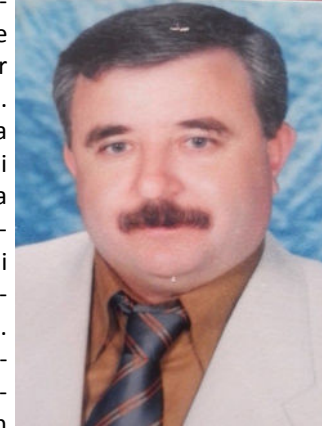
İlk öğretmen olarak göreve başladığımda bana verilen Türkçe ve dilbilgisi kitaplarının ilk sayfalarına, adımdan önce yukarıdaki dizeleri yazmıştım 38 yıl önce.

7 Kasım 1979 tarihinde Kırşehir'in Çiçekdağı ilçesinin Çubuktarla Köyü Ortaokulunda başlayan öğretmenlik yaşamımı 2017 yılında sonlandırmaya karar vermenin

7 Kasım 1979 tarihinde Kırşehir'in Çiçekdağı ilçesinin Çubuktarla Köyü Ortaokulunda başlayan öğretmenlik yaşamımı 2017 yılında sonlandırmaya karar vermenin coşkusu ve şaşkınlığı içindeyim. Bu kadar uzun bir süre okul ve öğrenciler dışında bir yaşamım ve uğraşım olmadı. Ama yaşama hep umutla baktım. Biliyorum ki yeni heyecanlar, yeni bir dünya beni bekliyor. Artık yönetmelikler, genelgeler beni bağlamayacak. Kendi göklerimizde özgürce uçacağım.

Gençlik yıllarımda öğretmen olmayı hiç istemiyordum. Ama öğretmen olduktan

sonra çılgınca sevdim işimi. Bugün bu güzel ortamdan ayrılacağım için müthiş bir burukluk içindeyim. Çubuktarla Köyünde Emine, Ayşe, Aslan, Ramazan ve Hacı İlhan'la başlayan bu uzun süreçte, siz öğrencilerimle olmaktan hep ama hep mutlu oldum ve sizlerle ilgili umutlarım hiçbir zaman bitmedi. Binlerce öğrenci, binlerce ayrı yaşam ve binlerce farklı beyin demekti. Ben öğrencilerime bir şeyler öğretmeye çalıştım. Onlar belki farkında değiller ben de onlardan çok şey öğrendim. Onlar sayesinde ufukum açıldı, bireysel yaşamımdan binlerce yaşama açıldım. Dünyaya ve yaşama bakış açım değişti. Ben bu yüzden



öğrencilerime çok ama çok şey borçluyum. Yaşamımda onların boşluğunu hiçbir şey dolduramayacak. O yüzden yüreğim size hep özlem duyacak ve sizi özleyeceğim. Otuz sekiz yıllık öğretmenliğimde çok şeyler değişti. Türkiye değişti, Dünya değişti, öğrencilerimin adları bile değişti, ben de değiştim ama değişmeyen Atatürk sevgim, demokrasiye olan bağlılığım, laikliğe olan inancım, düşünce özgürlüğüne olan tutkum ve ailemden aldığım yurt ve ulus sevgim!.. Özellikle Türk diline duyduğum sonsuz aşk... Hiç ama hiç değişmedi. Bunları Türk Milli eğitim amaçları doğrultusunda size aktarmaya, size vermeye çalıştım. İyi bir öğretmen olmaya çalıştım elimden geldiğince. Bu konudaki kararı öğrencilerim verecektir. Çünkü onlar en iyi ve en tarafsız hakemlerdir.

2003 yılında geldiğim Anadolu Öğretmen Lisesi ve Yusuf Kemalettin Perin Fen Lisesinde en mutlu günlerimi yaşadım. Belki bu kadar güzel bir okulda olmasaydım, bu

kadar seçkin öğrenciler ve veliler olmasaydı bu kadar uzun süre öğretmenlik yapamayabilirdim. Nöbeti genç öğretmen arkadaşlarıma devrederken gönülüm ve yüreğim rahat. Onlar bu bayrağı yükseklere çıkaracaklardır. Çalışma arkadaşlarıma ve yöneticilere sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Hepinizi çok ama çok seviyorum. Yaşamımdaki boşluğunuz hiçbir zaman dolmayacak. Son olarak söylemek istediğim bir şey daha var. Bu okulun öğrencileri gelecekte Türkiye'yi yönetecek kadrolar olacaktır. Çalışma arkadaşlarımla ve öğrenci dostlarımla bunun sorumluluğu ile davranacaklarına olan inancım sonsuz. Esenlikle kalın yaşamınız mutlulukla dolu olsun.

**FAİK ACARLAR
TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ÖĞRETMENİ**

"Anlat" desen kelimeler kâfi gelir mi bu yaşanmışlıkları anlatmaya? Bu yuvada paylaştığımız mutlulukları, sevinçleri, hüznüleri, kederi...Acısıyla, tatlısıyla, zamansız vedaları ve bu sıcak yuvaya gelerek canımızdan olan yeni nefesleriyle koskoca dört yıl aktı geçti. Simdiyse geride kalan güzel anıları ve unutulmaz dostlukları alarak bu yuvadan ayrılıyorruz.. Elimizde diploma, üstümüzde cüppe kalbimizde adını kazıdığımız güzel isimlerle bir virgül koyma vakti. Bir yandan yeni paragraflara, yeni hayatlara ve yeni bir sayfaya başlamanın verdiği heyecan, öbür taraftan yuvadan kopmanın verdiği hüznün ve garip duygular içerisinde bakıyoruz etrafa.



Okula başladığımız ilk günkü gibi. Rengarenk sentez içerisinde tertemiz çocuklarız. Farklı farklı hayatlarla bir bütündük ve en güzel gençlik çağımızda birlikte büyüdük.32 farklı romanı birlikte yaşayarak yazmaya başladık. Kimi zaman birbirimizin elinden tutarak yazdık kimi zamansa biten kitapları kendi sayfamızdan yırtıp verdik. Şimdiyse zamanın eskitemeyeceği dört tarafa anılarımızı bıraktığımız sıralarımızdayız son defa. Bu sıralar efsaneleri unutamaz. Alpcan'ın kibarlığını, her daim sakinliğini koruyan Mehsem'i, rutin olarak sakatlanan Ata'yı, okulumuzun ayaklı gazetesi olan naçizane beni, Hüseyin'in veli nimet olan kulak memesini, Ceyda'nın şahsına münhasır добрıcılığını. Unutamaz bu koridorlar Berke'nin yürüyüşünü, İrem Sena'nın dört bir yanı inleten kahkahalarını, Dilan'ın hümanistliğini. Unutamaz bu sıralar Eren'in şişkoluğunu, Ayşegül'ün hanım hanımcılığını, Cemre'nin kantincileri mutlu eden oburluğunu...Gizem'in göz devirmelerini, bülbüllü kıskandıracak ve gülü kendine hayran bırakan sesiyle Elif'i, Seyit ve Buracan 'ın ortaklığını ve araba muhabbetlerini. Unutamaz bu aynalar Seda'nın oje ve saat uyumunu, ırmağının akışına ölen milliyetçiliğiyle Zehray'ı, Ebru'nun taklitlerini, Zeliha'nın hayvanseverliğini, Deniz'in İrem Derici kankisini. Unutamaz bu kara tahtalar Şimal'in Vildanlığını, Sezer ve Seray'ın Leyla ve Mecnunu kıskandıracak aşkını, Taner'in adamlığını, Bircen' in farklı tarzlarını, Elif Nas'ın esprilerini. Unutamaz bu öğretmenler Ufuk'un mantıklı cevaplarını, Musa'nın genel kültürünü, aramızdaki ponçik Derya'yı Ali Osman'ın boş laflarını, Büşra İrem'in renkli kalem koleksiyonunu.

Unutamaz bu okul bunları çünkü efsaneler unutulmaz. Veda etmek zordur gidene. Bundan sonra yaşanacaklar ayrı ayrı romanların paragrafları olacak. Bu romanlar ciltlenip aynı rafta tekrar dizilecek ve yan yana sımsıkı duracak. Hem başyazar hem de başkarakter olduğumuz bu romanlarda geleceğe umutla bakmamız dileğiyle. Hoşça kalın, dostça kalın.

Ahmet ÖNDER



Her kadın yaşı gelince evlenmek zorundadır çünkü çocuk doğurmak kadının birincil görevidir (unutmayalım ki annelik bizim kadınlığımızı tamamlar o olmazsa eksikiz, yarımız) ve bunu evlenmeden yapması bulunduğu bölgeye göre namus temizleme sonucunu doğurabilir. Bazen zorla evlendiriliriz. Çocuk gelinlerimiz var; okutulmayan, hayatı yaşatılmayan. Evlenmek istememek birçok yerde seçenek bile değildir. "Evde kalmış" sıfatını yakıştırmayı çok severiz toplum olarak. Oturup kalkmayı, nerede ve ne zaman konuşacağımızı hatta çoğu zaman susmayı, sokakta yürürken kakhaha atmamayı, hamileyken sokağa çıkmamayı (herhangi biri tarafından linç edilebiliriz) bilmemiz gerekir. Kadın emeği "ucuz emek" olarak görülür. Aynı işi yapan erkeklere göre daha düşük ücretli çalıştığımız meslekler vardır. Ekonomik kriz dönemlerinde ilk olarak kadın çalışanlar işten çıkarılır; kadınlara doğum ve süt izni gibi ayrıcalıklar kanunlarla tanındığından özel sektörde erkekler daha çok tercih edilir. Hala birçok kadının çalışmasına kocası veya babası tarafından engel olunmaktadır. Çalıştığı takdirde de ya getirdiği para elinden alınır ya da paranın kontrolü. Kadın olmak zordur. Toplum olarak bilinçlendikçe, ki gittikçe bilinçleneceğimize inanıyorum, bu zorluğu elbette yeneceğiz. Biz erkeğimizle-kadınımızla el ele verirken güçleniriz ve ne kadar birlik olursak gelişmemiz o kadar kolaylaşır.

Ulu önder Mustafa Kemal Atatürk'ün bir sözüyle noktalayalım: "İnsan topluluğu kadın ve erkek denilen iki cins insandan oluşur. Kabil midir bu kütlenin bir parçasını ilerletelim, ötekini ihmal edelim de kütlenin bütünü ilerleyebilsin? Mümkün müdür ki bir cismin yarısı toprağa bağlı kaldıkça, öteki yarısı göklere yükselebsin? "

Zehra SALCI 10-A



Cinsiyet, kadın ve erkek olarak, biyolojik faktörlere göre belirlenirken; cinsiyet rolleri toplum, toplumun bulunduğu coğrafya ve zaman gibi faktörlere bağlı olarak şekillenir. Bazı toplumlar kadın egemen anlamına gelen "anaerkil" düzeni benimsemişken (dünya nüfusunun çok küçük bir kısmı); bazı toplumlar erkek egemen anlamına gelen "ataerkil" düzeni yaşam stili haline getirmiştir. Bu düzensel farklılıklar cinsiyetlerin üzerine etiketlenen rol ve sorumluluklarda da farklılık göstermektedir.

Türk toplumuna ataerkillik hakimdir. Toplumumuzda erkeğe düşen görevler genel itibariyle "eve ekmek getirmek", evde otoriteyi sağlamak dolayısıyla söz ve karar sahibi olmak (bazı ailelerde eşitlik sağlanabilmiştir), askere gidip vatan korumak şeklindeyken kadının görevlerini annelik ve çocuk bakımı, evin temizliği ve düzeninden sorumlu olma, eline verilen parayı kontrollü harcama ve idare etme vs. gibi ev içi görevleriyle sıralayabiliriz.

Yeri gelince töreler gereği abisi, babası, amcaoğlu veya ailedeki herhangi bir "erkek" tarafından ailenin namusunun temizlenmesi amacıyla öldürülen kadınlarımız vardır bizim.



Kadınları geride bırakan toplum, geride kalmaya mahkumdur.

Evinin hanımı kocasının kadını olacak denilerek okutulmayan, yemeği düzgün yapmadığı için dövülen saçlı uzun aklı kısa mantığıyla kendisiyle alakalı konularda bile fikri sorulmayan kadınlarımız var.

Okulda, iş yerinde, sokakta, sosyal medyada, akla gelebilecek her yerde zaman-sınır tanınmadan tacize uğrayabiliriz. Hava karardıktan sonra dışardaysak ve tecavüze uğradıysak o saatte dışarıda ne işimiz olduğu sorgulanır ve hak ettiğimizi düşünen kesim azımsanacak gibi değildir, babamız veya kocamız dışarda olmamıza izin verdiği için yerilir. Bedenimiz hakkında tabii ki söz sahibi değiliz, giydiğimiz kıyafete karışılır. Bunu sevgilimiz ya da kocamız yapıyorsa sebebi "çok sevmesi ve kıskanması" dır, babamız yapıyorsa dışarıdaki kötülüklerden korumak amaçlıdır, mahalledeki teyzeler/nineler yapıyorsa nazar değmesin diyerdir. Her halükarda bir kılıf uydurulur.



Hep arkamdan vurdu hançerin
Niye boğazımdaydı ellerin?
Bitsin artık şu kinin,
Bütün bedenimi sardı zehrin,
Beni deli divane etme ,neydi niyetin?
Aylarca ,yıllarca acıdan kahrettin
Unutmak istiyorum, unutamıyorum.



Uçsuz bucaksız denizde yolunu
bilmeyen,
Kaptan gibiyim.
Pusulam yok ,haritam yok
Dönüp dolanıyorum etrafımda
Bir iz arıyorum ,bulamıyorum.

Gittin gideli mısralara sığmıyor özlemin,
Hatıralarımdan çıkmıyor gözlerin,
Senin en güzel cevherin
Kalbindeki sevgin.
O zaman olur ,aşkımız engin.



Limon çiçeğim boş ver maziyi
Ne zaman anlayacaksın hakikati
Uçsuz denizlerde kaybolmamı
bekliyorsan eğer
Sen benim sevdiğim
değil ,düşmanımıymışsın meğer.



K.G: Merhaba Alpcan, bugün seninle okul bültenimiz Kurabiye Gezegeni adına görüşme yapmak için burdayım, öncelikle bu teklifimizi kabul ettiğin için, teşekkür ettiğimi belirtmek isterim.

A.Ç: Benimle mülakat yapmak istemeniz beni onurlandırdı. Bu nazik davranışınız için size ve Kurabiye Gezegeni ekibine ben teşekkür ederim.

K.G: Okul düzeyinde, gerek deneme sınavlarında gerekse de geçen aylarda girdiğiniz Yükseköğretime Geçiş Sınavında en başarılı öğrencimiz oldun. Böyle bir başarıyı yakalamanın sırrı nedir ve neye borçlusun bunu?

A.Ç: Başarının sırrı çok çalışmak değil, çalıştığınız süre boyunca verimli zaman harcamanızdır. Ayrıca kişinin sosyal yaşantısındaki mutluluğu da okul hayatına da yansır.

K.G: Çalışma düzenin hakkında bize bilgi verir misin? Bunun sana ne gibi faydaları dokundu?

A.Ç: Çalışma düzenimi öğretmenlerimin söylediklerinden çok kendi düşüncelerime göre belirledim. Bu şekilde ders çalışma saatlerimi sıkılmadan geçirdim.

K.G: Okulumuz öğretmenleri hakkındaki düşüncelerin neler?

A.Ç: Diğer okulların aksine okulumuzda öğretmenler öğrenciler hakkında pek bir sorumluluk üstlenmiyorlar. Bununla beraber öğrencinin başarılı olabilmesi için kendi çalışmasını yapabildiği ön plana çıkıyor. Dersi öğrenciye öğretmeleri için çaba harcamamaları öğrencinin sorumluluklarını kendi kendine keşfetmesi için bir avantaj niteliğine dönüşür.

K.G: Okul hakkındaki düşüncelerin nelerdir? Artısı ve eksileri hakkında bizlere yorumda bulunur musun?

A.Ç: Okulda sosyal etkinliklerin azlığı öğrencileri olumsuz etkiliyor ve okuldan uzaklaştırıyor. Öğrenciler okula zorunlu hissettikleri için gelmek zorunda kalıyorlar. Yeni dönemde uygulanmaya başlanan derslik sistemi benim gibi birçok son sınıf öğrencisini olumsuz etkilemektedir. Umarım bundan sonraki dönemlerde okul yönetimi sosyal etkinliklere ve öğrencilerin düşüncelerine daha çok önem verir.

K.G: Ailenin sana katkısı bu konuda ne oldu? Ne gibi desteklerde bulundular?

A.Ç: Beni çok zor durumda bırakmadıklarını söyleyebilirim. Özellikle yapmam ve yapmamam gerekenler hakkında kendi kararlarımı vermemi sağladılar. Bu inisiyatif almamda en önemli etkendi. Bu bakımdan onlara minnettarım.

K.G: Okul dışında destek aldın mı? Aldıysan ne gibi destekler bunlar?

A.Ç: 9. ve 10. sınıflarda dershaneye gittim. Bunun dışında hiçbir şekilde özel ders alma girişiminde bulunmadım.

K.G: Gelecek ile ilgili planların nelerdir. Bize bunlardan biraz bahsedersin mi?

A.Ç: Hacettepe Üniversitesi'nde tıp okumak, Beyin ve Sinir Cerrahisi alanında uzmanlaşmak istiyorum.

K.G: son olarak alt dönemlere önerilerin nelerdir? Onlara buradan ne demek istiyorsun?

A.Ç: Hayal kursunlar ve bu hayallerini gerçekleştirmek için çaba gösterebilirler. Ama bunu yaparken hayatınızı boşlamayın.

K.G: Bizimle konuştuğun için teşekkür ederim

A.Ç: Ben teşekkür ederim.

"Hayal kursunlar ve bu hayallerini gerçekleştirmek için çaba gösterebilirler."

MERT AKKAYA
10/C

TEKNOLOJİ HÖŞESİ

Horizon: Zero Dawn

Grafikleriyle bizi bizden alan, post-post apokaliptik bir dünyada, ana karakterimiz Aloy'un çocukluğu ile başlayan ve bu sayede karaktere yakın hissetmemizi sağlayan, kızımızın annesini arayış amacıyla çıktığı yolda birden tüm dünyanın yükü omuzlarına serpilmesini, ilkel bir kabileden olan Aloy'un teknolojiye uyum sağlama maceralarını bir bakıma



canlandırdığımız bir oyun.

Guerrilla Games'in ellerine sağlık!

Açık dünyası çok kuvvetli, yay kullanmayı sevenler için güzel bir oyun. PS4 için çıkan çok iyi oyunlardan birisi. Konsola sahip olmadığım için oynayamadım fakat teknik açıdan da çok iyi olduğu söyleniyor.

Cicada 3301

Cicada 3301 tahminlere göre kod kırıcı elemanlar toplamak amacıyla zor puzzleler paylaşan enigmatik bir organizasyon. Şu tatlı böcek de semboller gibi bir şey. Arkasında kim olduğu daha bilinmiyor. Reddit, 4chan gibi ortamlarda sesini duyurmuş, ciddi kompleks bir yapıya sahip. Yani her yiğidin harcı değil bunu çözmek

4 Ocak 2012

işin biraz daha derinlerine girildiğinde, ürkütücü bir hal alıyor açıkçası. Şu aralar kullanılır "Alternate Reality Game" konusuna hitap ettiğini söyleyenler olsa da ben ucuca daha derin şeyler yattığına inanıyorum. Dinsel öğeler serpiştirilmiş çünkü puzzlelerin katmanlarına. Ama çözümünü izlemek insana haz veriyor. Zincirleme bir şekilde bağlantıları ilişkilendirme, insanın kafasında "Ya ben bunu nasıl düşünemedim?" diye bir soru uyandırıyor da, konular çok çeşitli olduğu için bir süre uzmanlığa sahip olmanız gerekiyor.

5 Ocak 2017

(Hala devam etmekte)



2017 puzzleünün bugüne kadar çözülebilen kısmını veri güvenliği, kriptoloji, maya rakamları, tarih bilgisi, stenografi (içinde mesaj gömülü ses, görüntü dosyaları, ağır bir klasik tarih, müzik bilgisi, filozofik bilgiler, pratik düşünme, teknik bilgi, matematiksel bilgi ve lokasyon ulaşımı gerektiriyordu.

Günsu Bilge DAL
Emir GÜL
10/C

TEKNOLOJİ HÖŞESİ

Sevgili YKP Sakinleri!

Samimiyet içerisinde
belirli konu
başlıklarını,
kendi yorumlarımızla
sizlere aktaracağımız,
biraz bilimsel, hafif
geyikli
teknoloji köşemize
hoşgeldiniz!



Programlama İçin Neden Linux?

- Ücretsiz
- Kaynak kodları açık -open source- (Esnek bir kodlama ortamı sağlıyor)
- Windows'taki cmd, bu işletim sisteminde shell(kabuk)'e denk geliyor ve shell'de yazılan kodlar üzerinden derlenebiliyor(etkileşime açık).
- Hızlı
- Linux için yazılmış bir virüs daha henüz yok :)

Bu sayıda:

-Yazılımcıların en büyük tercihi olan işletim sistemi **Linux**

-Son zamanda çıkan, iyi geri bildirimler almış **Horizon: Zero Dawn** adlı PS4 oyunu

-Söylenti olup olmadığından emin olunamayan **Cicada 3301** adlı "bulmaca" hakkında ufak bilgiler ve komplo teorileri

Hakkında konuşacağız.

Tarihçesi

Linus Torvalds tarafından özellikle ücretsiz dağıtım ve kaynak kodunun açık olması temelleri ile şekillendirilmiş bir işletim sistemidir. GNU/Linux olarak da geçer. Altın çağına 1998 yılında IBM, Oracle, Borland gibi şirketlerin desteği ile girmiştir. Ayrıca Türklerin yazmış olduğu PARDUS adlı linux işletim sistemi nedense kullanılmamaktadır.

Kahve öyküsünün devamı...

...İnsan denilen varlığın küçük bir parçasını açıklamıştı en azından kafasında. Peçeteye uzanıp sildiği kahve kendisiydi, kahve şalesi toplumdur. Mantıklı olan fincanın içine dökülmekte tıpkı daha önce yapılmış diğer kahveler gibi ama o dışarıdaydı tabaktaydı ve toplumun diğer kısmı olan peçeteye silinmişti ve sanki orda hiç olmamış gibi davranılmıştı. Memnuniyetle gülümsedi. Kahve damlası: baş kaldıran yok edilen herhangi bir farkındalık yaratan inatçı fincandaki kahve ise kuralcı bağnaz yeniliklere kapalı yok edici bağnazdı. Masadaki kahveye uzandı ve bir yudum aldı sanki bugün kahve daha mı lezzetli miydi ne ? İçini uzun süredir yiyip bitiren o rahatsızlık sanki yavaş yavaş beynini kalbini ciğerlerini bütünüyle hem bedeninden hem ruhunda çekiliyordu hafifliyordu. Artık bir kuş tüyüydü. Parçası olduğu toplumun onu bu kadar rahatsız edebileceğini sanki ruhunu emercesine hayattan koparacağını hiç düşünmemişti. Son damlasına kadar kanı damar-

larından çekildi. Daha yeni idrak edebilmişti. Bu muydu hayat uğruna onca çalıştığı onca şey ? Yeni bir soluk getirelim dediğimiz her şey elalem ne derler ile kesilmesi mi ? Birilerini memnun etmek için yaşamak mıydı ? İnsanların sadece dış görünüşlerine bakılarak yargılanması mı? Kıyafetleri, yürüyüşleri, ayakkabısı, saçı... Seni sen olduğun için seven kaç kişi var, diğerlerini at, yok say, kim kalır yanında? Bu duygular kalbine ağır geliyordu. Kalbi kan değil kurşun pompalıyordu adeta bir külçe gibi kalmıştı. Artık ne tüydü ne insan. Bütün bu duygular çıkacak yer arıyordu eğer içerde daha fazla kalırsa onu zehirleyecekti. Bir çığlık ne insandan çıkar bu ses ne bir hayvandan. Bütün bu her şeyin dışı vurumu hafifletmez ama zehrin etkisi geçer. Bitirmez ama acısı azalır. Kafası zonkluyordu. Son bir güçle kendini pencerenin yanına attı. Gökyüzüne baktı ona acıdı dünyanın bütün kirini görüyordu. Yazık sana gökyüzü diye mırıldandı. Gözlerini kapattı ve boşluğa bir adım attı.



Sude Beyza DEDE
9 / C



"Sen birini kaybetmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun. Çünkü birini kaybetmen için, onu kendinden daha fazla sevmen gerekir."

Can Dostum -1997

Bazı kelimelerin birden fazla anlamı yoktur ama herkese farklı bir şey anlatır. Ev, aile, ayrılık...Bu yıl mezun oluyoruz bu okuldan ama ayrılık hepimize aynı anlamda. Biliyoruz bu ayrılık bir son değil 12/B için. Çünkü her saniyesini kaydetmek istediğimiz şeyler yaşadık birlikte. Üzüldük, ağladık, tartıştık belki de ama çareyi hep birbirimizde bulduk. Sevindik, kahkahalarımız inlettirdi okulu. Dersi nasıl kaynatırız diye düşünmeden duramadık. Şimdi içimizde dolup taşan heyecanımızla bekliyoruz elimizdeki bu kepleri uçsuz bucaksız göklere fırlatmayı. Biliyoruz ki o göklerde bundan sonra bizler güneş gibi doğacağız ülkenin dört bir yanına ve birlikte izleyeceğiz her gün doğumunu. Her sabah sınıfa günaydın diye bağırarak giremeyeceğiz belki de ama birlikte atmaya devam edecek kalplerimiz. Asla unutamayacağımız, sezon finali hiç gelmeyen bir dizi niteliği taşıyan anılarımız ve maceralarımız dolaşacak akıllarda. Tabi ki de devam



edecek bu maceralar ama unutulmayacak bu dört yılda yaşadıklarımız. Hatırlarsınız siz de sınavlarda etrafa kaçamak bakışlar atan o öğrencileri. İşte bizdik onlar. Bizdik bu okulun bahçesinde yakan top oynayan, uzun eşek oynarken tek mi çift mi diye bağırın. Bizdik dolmuşta yer kapmak için son derslerde öğretmenlerimize yalvaran, başkası almasın diye futbol topalarını saklayan. Bizdik sıra olurken hep en arkaya geçmeye çalışan. Doğru hatırlıyorsunuz bizdik her teneffüs üşenmeden kalın bordo perdeleri kapayıp Dj Army açan, sınıfı diskoya çeviren. Evet okuldaki her akıllı tahtaya roman havası atan da bizdik söz konusu yemek siparişi olduğunda tek yürek olan da. Zaten nasıl unutulur ki bu okulun eğlence denildiğinde akla gelen ilk sınıfı ve onun haylaz yüzleri kaslarını gözümüze sokan Cem, her cümle sonunda duyabileceğiniz kahkahalarıyla Selin Çalışan, iki yılda 25 santim uzayan boyuyla hepimizi hayrete düşüren Yiğit, Epsilon'un bugünlere gelmesini sağlayacak kadar kitap alışverişi yapan Rümeysa, sınıfın medar-ı iftihar Emine, en büyük hobisi rap dinlemek olan Onur, her Türk dizisinden en az bir bölüm izlemiş olan Yasin, romanları kıskandıracak danslarıyla Buse Dağtekin.

"Niye kitap okumuyorlar demek, niye piyano çalmıyorlar demek gibi bir şeydir. Kafayı kitap okumaya alıştırmak, parmakları piyano çalmaya alıştırmaktan kolay değildir. Ona göre yetişmek ve hazırlanmak lazım gelir." Reşat Nuri GÜNTEKİN

Etütlerde yazılı dönemi bittiğinde okumak isteyen bir kişi çıkar sesli olarak kitap okur biz dinlerdik. Yorulunca diğerimiz devam ederdi. "Tavuk Suyuna Çorba" kitabını böyle bitirdik işte. Bir de İngilizce öğretmenimiz Tamer Bey, Ölü Ozanlar Derneği kitabını tavsiye etmişti de o gece yurttan bir odada toplanıp kitabı bitirene kadar uyumamıştık. İlk şiir kitabımı da o zamanlar almıştım. Orhan Veli Kanık tüm şiirleri. Her şiirini ezberlemek hevesiyle...

**Gün olur alır başımı giderim,
Denizden yeni çıkmış ağların kokusunda
Şu ada senin, bu ada benim,**

Yelkovan kuşlarının peşi sıra.

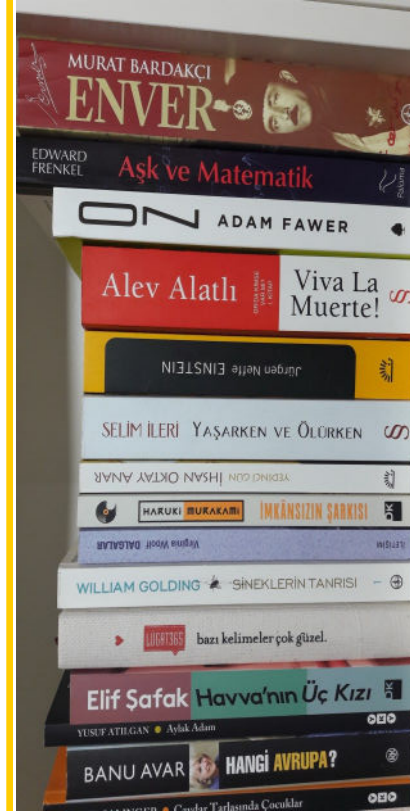
Şunu da itiraf edeyim. Lise yıllarımda Sofi'nin Dünyası kitabına başladım ama bitiremedim maalesef. Orhan Pamuk okumaya da o yaşlarda Benim Adım Kırmızı adlı kitapla başlamıştım. Lisede bir öğretmenim hayalimi sorduğunda ilk aklıma geleni söylemişim: Kocaman bir kitaplığımın olmasını. Bunun hayalde kalmaması için de yıllardır özenle kitap biriktiriyorum. Fakültede bölüm itibarıyla İngiliz, Amerikan yazar ve şairlerini okuma fırsatım oldu. Jack London, Charles Dickens kitapları ve Edgar A. Poe şiirleri favorilerim oldu.

**Ortasında bir gecenin, düşünürken yorgun, bitkin
O acayip kitapları, gün geçtikçe unutulun,
Neredeyse uyuklarken, bir tıkırtı geldi birden,
Çekingen biriydi sanki usulca kapıyı çalan;
"Bir ziyaretçidir" dedim,**

Sonra Ayşe Kulin, Stefan Zweig, Doğan Cüceloğlu Dan Brown, Zülfü Livaneli kitapları derken bir itiraf daha size öğrencilerin elinde görüp kınadığım, "çerez kitaplar bunlar okumayın size bir şey kazandırmaz." dediğim kitaplardan birine şöyle bir bakayım dedim ve John Verdon'un Dedektif Gurney' sinin de bu şekilde fanı oldum. Şimdi kendimi şöyle kandırıyorum: **Bu kitaplar sayesinde çocuk okumayı sevdiyse olabilir okusun. Özetle arkadaşlar,**

kitap okumak hobi değilmiş şimdi bu satırları yazarken daha iyi anladım. Anıymış, yaşanmışlıklarmış ve senin annen baban gibi elinden tutup seni basamaklardan çıkaran hayata hazırlayanmış. Yalnızlığında arkadaşın, arkadaşlarınlayken paylaşımın. Hayatın monotonluğunda renginmiş. Seni görmediğin yerlere götüren, tatmadığın duyguları tattıran, seni hep ileriye götüren, geliştiren öğretmenmiş. İşte bu yüzden okumayı bırakmayın gençler bırakmayın.

Hale KILIÇASLAN ACAR - İngilizce Öğretmeni



Kitap okumakla ilgili bir şeyler yazmam istendiğinde günlerce elim kaleme varmadı. Kitap okumak güzeldir, yararlıdır, iyidir ama ne yazsam nerden başlasam bilemedim. Sonra birden aklıma okuduğum kitaplar ve kitap merkezinde gelişen anılarım geldi aklıma ve yazmaya başladım. Ben de herkes gibi ilkokulda okutulan kitaplarla sevmeye başladım kitap okumayı. Ömer Seyfettin'in 'Kaşağı' sında yüreğim sızladı benim de. O yıllarda doğum günlerimde tek isteğim kitap hediye edilmesiydi. Neyse ki sınıf arkadaşım Sevinç kalbimi okumuş ve Orman Çocuğu Mogli'yi hediye etmişti bana. Hala hatırımda kitaba başlamak için hissettiğim sabırsızlık. Uzun yaz tatillerinde de sıkıntıdan başlamıştım annemin çeyizinde getirdiği kitapları okumaya. İşte kitap okuma sevgisinin ilk temelleri ben de böyle atıldı.

Ortaokulda da arkadaşım Arzu sayesinde tanıştım kişisel gelişim kitaplarıyla. Şimdi ki imkanlar yoktu o zamanlar birbirimizden dönüşümlü kitap alır okurduk. Kişiliğimi şekillendirmede yardım eden, unutulmazlarım arasında olan Leo Buscaglia'nın "Yaşamak, Sevmek ve Öğrenmek kitabı da bu yolla kazancım oldu. Bir gün ders kitabında bir şiir kalbime dokundu: Ahmet K. TECER' in 'Geceleyin bir ses böler uykumu, içim ürpermeyle dolar. Neredesin?' Defalarca okuyorum ezberliyorum. Sonra ders kitabını karıştırıp diğer şiirleri de okumaya başlıyorum. O sayfalarda buldum Ahmet Haşim'i "Akşam, yine akşam, yine akşam, Bir sırma kemerdir suya baksam". Öğretmenimiz karamsardır, yalnızlığı sever, akşamları sever Ahmet Haşim çünkü çirkin olduğunu düşünür demişti. Üzülmüştüm çocuk kalbimle şaire ve bir de onun gözüyle okumuştum şiirlerini.

Gelelim lise yıllarıma...Öğretmen lisesinde yatılı okuyorum. Yine elden ele dolaşan ödünç kitaplar ... Çalıkuşu kitabında sıra bana gelmişti nihayet. Takdir edersiniz ki bu kitaptaki okuma kuyruğu biraz daha fazlaydı. Evet, öğretmen lisesinde okuyordum ama hiç seçeneklerim arasında

yoktu bu meslek. Çalıkuşu'nu okurken Feride sevdi öğretmeni. Köy okulundaki o masum çocukların sevgisini hissettim Feride'yle. En güzeli de bu değil mi, kitap okurken bulunduğu ortamdan soyutlanıp başka hayatları yaşamak, kitaptaki kahraman olmak ya da kitapların sen farkında olmadan öğrettiği empati duygusuyla kitaptaki olaylarda duygudan duyguya sürüklenmek. Diğer bir uzun sıra

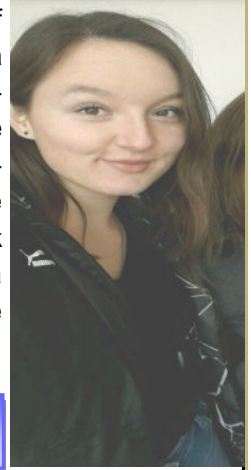


beklediğim kitap da "Nietzsche Ağladığında'dır. Ama beklediğime de değdi. Bu kitapla da sevdiğim yazarların tüm kitaplarını okuma alışkanlığı başladı bende: İrvin Yalom , Elif Şafak ve Paulo Coelho kitapları gibi .



Elinden her teknik iş gelen sınıfın teknoloji dâhisi İsmail, uykusu açılınca düzelen ruh haliyle Selin Gürle, daima anlaşılır olmaya çalışan ama anlamakta zorlandığımız Mert, dört madalyası olduğunu her fırsatta dile getiren baş döndüren dolgun kaşlarıyla Burak, mecazi olmayan bir şekilde gözlerimizi yaşartan esprileriyle Hüseyin Can, her zaman elleri ceplerinde dolanan Mustafa, Ali hocayla girdiği diyalogları ve dans ederken yaptığı ayak hareketiyle Gizem Kaya, sınıfa sponsor olup kendi verdiği parayı harcayan sınıfın müzik direktörü Gizem Urgancı, aslında Alman olan ama bizi Kınıklıyım diye kandıran Berna, her durumda pozitif kalmayı başarabilen Buse Başol, fizik derslerine gösterdiği ilgi ve alakayla Hande, her zaman kendi dalgamıza bakmamız gerektiğini savunan cool Ömer Özberk, Laz uşağı Öznur, neşeli tavırlarıyla Berke, sınıfta görmeyi özlediğimiz Mehmet Furkan, mantıklı kararlarıyla Remziye, derslerdeki başarılarıyla Adile yanında yastığıyla gezen Sinem, kanguru gibi zıplayan Selim, her gün sınıf defterini kaybeden ben ,sınıfın şirin babası İker, bütün fotoğrafları ifşa niteliği taşıyan Batuhan, koyu renk rujlarıyla Ceren, bitmek tükenmek bilmeyen süt aşkıyla Koray, dört yıllık file bekçimiz Okan ve sessizliğiyle hepimize örnek olan Rabia. Unutmaz bu koridorlar kahkahalarımızı. Unutmaz bu aynalar gülümseyen yüzlerimizi. Unutmaz bu okul bizi. Ama yine de dönüp bir göz atmak isterseniz diye yazıyorum bu satırları. Son olarak teşekkür etmek istiyorum; bundan sonra da olacağı gibi her nesli ustalıkla yetiştiren saygıdeğer öğretmenlerimize, daima yanımızda olan ailelerimize ve bizi bir araya getiren kadere. Okulumuzu da unutmamak lazım. Teşekkürler YKP; bir efsaneye ev sahipliği yaptığın için.

Zeynep ÇELEBİ



"Dünya bin bir çiçekten oluşmuş bir kültür bahçesidir. Bin bir renkli bin bir kokulu... O bahçeden bir çiçek koparılsa, insanlık da rengini, kokusunu yitirecek. Bütün yıldızları fethedebilirler ya, insanlık kültürünü yok edemezler."

Yaşar KEMAL

"İnsan başkalarındaki kötülükleri görerek iyi olmaz." Oğuz ATAY

"İnsan dediğim saçaktaki güvercinin farkında olacak ve bir çiçek açacak kendince"
Metin ALTIOK

"Anlamak, özgürlüktür." SPİNOZA

"Canı kim cananı için sevse cananı sever

Canı için kim ki cananın sever canın sever." FUZULİ

Ne demeliyim, nasıl başlamalıyım sözlerime bilmiyorum. Harikaydı desem yetersiz, yoru-
cuydu desem hafif olacak...Hatırlıyor musunuz o günü diye başlasam onca anı hafızalara
onca gözyaşı dizili verecek gözlere..

Bazı şeyler vardır hayatımızda. Yaşamın bir parçasıdır ama biz onların farkına bile varama-
yız, Ta ki elimizden gideceğini, kaybedeceğimizi anlayana kadar.

Biz her sabah sınıfa gelip de "Ne zaman bitecek bu okul?" diye söylenip durduk. Şimdi
bitecek diye korkuyoruz istemsizce.

Farkında olmadan, tadına varamadan bu geçen iki yılı iki saatmiş gibi hissederek yaşadık.
Bir gün geldi ,kaloriferin yanmadığı soğuk kış günlerinde çoğu zaman fark etmeden sevgimizle ısıttık
birbirimizi, bazen de o sıcak günlerde sınıfça yaptığımız o soğuk espriler ile serinlettik birbirimizi..

Ama mezun oluyorduk işte "Lise Hayatı" denen o 4 yıllık güzel zamanın bitişindeydik. İşte
biz 12- E' yiz. Devamsızlıkları ile herkesin dilinde olan, ara ara yaptığımız yaramazlıklar ile gündeme
gelen, hiçbir zaman adam akıllı çalışmadan yüksek notlar alan, kendi içinde bir aile olan 12-E'yiz.

Biz teşekkür ediyoruz herkese; devamsızlık yapsak da arada huysuzluk yapsak da bizi hep
seven müdürümüze, her derdimize ortak olan annemizden babamızdan ayrı görmediğimiz hocaları-
mıza, bizlere emeklerini hiçbir zaman eksik etmeyen, bize her zaman güvenen biricik anne ve baba-
larımıza ve her daim birbirimizin yanında olduğumuz için kendimize teşekkür ediyoruz.

Biz şimdi sonun başındayız. Apayrı hayatlarda kalbimizde "E" şubesinin izlerini taşıyarak
ilerleyeceğiz. Bir gün dönüp arkaya baktığımızda kendimizle, okulumuzla gurur duyacağız. İşte şimdi
12- E sınıfı olarak biraz daha umutluyuz. Biraz daha adam olduk. İşte geldik gidiyoruz. Hoşça kalın.



Tuğba ENGİN-Mustafa KARABULUT-Deniz ÇETİN

4. Ahmet Haşim – 4 Haziran 1933

Haşim, ölüm fikriyle o kadar çelişmektedir ki onun gözünde: "Ahmet Haşim hayat demek-
ti. Bu formül haricinde bir Ahmet Haşim tasavvur etmek, fizikçe uyumları mümkün ol-
mayan unsurları bir araya toplamak gibi tabii kanunların, aklın, idrakin kabul edemeyece-
ği bir şeydi."

5. Cahit Zarifoğlu – 7 Haziran 1987

Anılar defterinde gül yaprağı
Gibi unutuldum kurudum
Başıma düştü seveda ağ
Bir başıma tenhalarda kahroldum
Sen kim bilir rüzgârlı eteklerinle
Kim bilir hangi iklimdesin, ben
Sensiz bu sessizlikle
Deliler gibiyim sensiz
Bu sessizlikle.

6. Ahmet Muhip Dıranas 27 Haziran 1980

Yeşil pencereden bir gül at bana,
Işıklarla dolsun kalbimin içi.
Geldim işte mevsim gibi kapına
Gözlerimde bulut, saçlarımda çiğ.

Açılan bir gülsün sen yaprak yaprak
Ben aşkımla bahar getirdim sana;
Tozlu yollarından geçtiğim uzak
İklimden şarkılar getirdim sana.

7. Peyami Safa – 15 Haziran 1961

"Edebiyat, dokuz yaşımda başlayan ihtiraslarımdan biridir. On üç yaşımda Eski Dost diye
yazdığım ilk çocukluk romanımın müsveddelerini hala saklıyorum." demesi, bir anlamda
söz konusu yeteneğin varlığını göstermektedir

8. Cemil Meriç – 13 Haziran 1987

"Geçmişle gelecek arasında bir köprü olmak isterdim."

HAKAN AYIRKAN
EDEBİYAT ÖĞRETMENİ

9. Hasan İzzettin Dinamo

20 Haziran 1989

aradığım fazla değil
bir lokma ekmek kapısı
ne ebediyetin yapısı
ne cennetin lokantası.

yıldızları bile seyredemiyorum
vakit darlığından,
her akşam boynu bükük
eve dönüyorum,
eski ümitlerimin mezarlığından.



"Bir gün çay içelim seninle,
çaylar benden
manzara senden olsun..."
— Orhan Kemal

"herkese selam
sana hasret"
— Nazım Hikmet

"Asıl bizim aramızda
güzeldir hasret
Ve asıl biz biliriz
ikeden."
— Ahmet Arif



Haziranda Yitirdiklerimiz

Orhan Kemal, Nazım Hikmet, Ahmed Arif, Ahmet Haşim, Ahmet Hamdi Tanpınar, Ahmet Muhiip Dranas, Cahit Irgat, Hasan İzzettin Dinamo, Cahit Zarifoğlu, Peyami Safa ve Cemil Meriç haziranda edebiyatın yaprak dökümü gibi yitirdiğimiz aydınlarımızdır.

“sokaktayım
gece leylâk
ve tomurcuk kokuyor
yaralı bir şahin olmuş yüreğim
uy anam anam
haziranda ölmek zor!” (H. H. Korkmazgil)

1. Ahmed Arif – 2 Haziran 1991

Evet, ağlamaklı oluyorum, demdir bu.
Hani, kurşun sıksan geçmez geceden,
Anlatamam, nasıl ıssız, nasıl karanlık...
Ve zehir-zıkkım cıgaram.
Gene bir cehennem var yastığımda,
Gel artık...

2. Orhan Kemal – 2 Haziran 1970

Hasan Hüseyin Korkmazgil’ in 13 yıl yüreğinde taşıdıktan sonra yazdığı şiirin adıdır: “Haziran’da Ölmek Zor”. Nazım Hikmet’in ölümüyle oluşmaya başlayan dizeler, başka bir dostunun, Orhan Kemal’in ölümüyle kağıda dökülmüş ve onun güzel anısına adanmıştır. Hasan Hüseyin’in bu şiirini ithaf ettiği Orhan Kemal de 2 Haziran 1970’te öldü.

3. Nazım Hikmet – 3 Haziran 1963

Nazım Hikmet, 3 Haziran 1963 sabahı kapıya bırakılan gazete ve mektupları almak için yatağından kalktı. 1952’de geçirdiği kalp krizinden sonra hasta bir kalple yaşamaya alışmıştı belki. Bursa Hapishanesi’nde geçirdiği yıllardan beri biliyordu kalbinin durumunu. Yine de son yıllarda ölüm daha bir düşüyordu aklına ve dizelerine...

Ölümünden birkaç ay önce yazdığı şiirde şöyle diyordu:

“ Bizim avludan mı kalkacak cenazem?

Nasıl indireceksiniz beni üçüncü kattan?

Asansöre sığmaz tabut,

Merdivenler daracak .”

Haydi Abbas, vakit tamam;

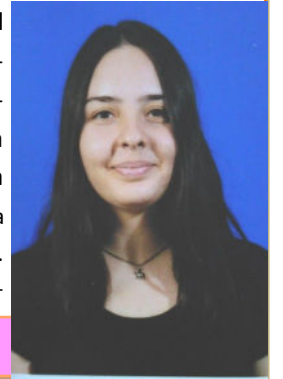
Bir yolun daha sonu işte. Bitirdiğimiz bu 4 yılın burukluğuyla, her veda-nın gidende de kalanda da bıraktığı yarım kalmışlık hissiyle ve başka şehirlerde yaşayacağımız yeni duyguların heyecanıyla ayrılıyor, zamanı eskittiğimiz okulumuzdan. Şu anda hepimizin düşündüğü şey yılların ne kadar çabuk geçtiği. Güzel anılarımızın mekanında son aylarımızı yaşarken, ilk günlerimizdeki heyecanlarımızı hatırlıyoruz. Dün gibiydi kapısından ilk girişimiz. Dün sıraladık Zeynep’in en sevdiğini, dün eşlik ettik Cemre ve Doğukan’ın bestesine, dün yedik daha Bengisu’nun mücevverini, dün şahit olduk Dilan’ın yine Uğurcan’a muhalefet olu-şuna. Şilan’ı son kez uyandırıyoruz. Bu kez kızmıyor bize, huysuzlanmıyor. Çok şey şahit oldu bu sınıf. Dilleri olsa arka sıra muhabbetlerini anlatmazlar mı? Melisa ile benim filmleri, ödül törenlerini hiç susmadan anlatışımızı, dehşet’ül vahşet Madur’umuzu, da-



mat ferit Ali’mizi, Mustafa ve Yiğit’in bitme-ye kumarını unutamaz arka sıralar. Gelişini topuk tıktısından anladığımız Melis’i, her gün sınıfın spotify listesini hazırlayan Aleyna’yı, tarot kartlarıyla ünlü Özge’yi, ifşasını asla

çekemediğimiz Eda’yı, eyelinersız göremediğimiz Esra’yı hatırlayacak ders gördüğümüz sıralar. İlker ve Gökçe’nin bayrak sevdası, Esra’nın narinliği, Seher’in iştahı, Ece’nin anneliği, Rümeysa’nın ani çıkışları, Hediye’nin spiker sesi akla gelecek ne zaman baksalar sesimizin yankılandığı koridorlara. Kaslı playboy Ömer’i, soyadıyla yel estiren Ayşe’yi, mac cosmitecs’in daimi müşterisi Nurten’i, tüm samimiyetiyle kızılımsız Atifet’imizi asla ama asla unutmayacak bu okul. Bizler Da’rül Mualim okullarından Köy Enstitülerine oradan da Öğretmen Liselerine uzanan eğitim kurumlarının son mezunlarıyız. Son TM sınıfıyız bu okulun. Bu bizler için büyük bir sevinç ve onurdur. Burada eğitim gördüğümüz, güzel dostluklara ve unutulamayacak anılara sahip olduğumuz için çok şanslıyız. Ve işte şimdi kapısından son defa giriyoruz. Koridorlarında, kantininde son kez duyuluyor seslerimiz. Sınıflarda, öğretmenlerde ve en çokta birbirimizde bıraktığımız yaşanmışlıklarla veda ediyoruz.

İREM ZORLU



"Hayatta en hakiki mürşit ilimdir." demiş Mustafa Kemal Atatürk. Biz de bilimin ışığında aydınlanarak ve ardından aydınlatarak gelişmeye can atıyoruz okul olarak. Gezimizin asıl sebebi olan CERN ise Dünyanın en büyük Nükleer araştırma merkezi. Fransızca Conseil Européen pour la Recherche Nucleaire sözcüklerinin kısaltmasıdır. CERN laboratuvarlarının temelinde hızlandırıcılar ve dedektörler bulunur. CERN'de yüzlerce bina, 2500 kadar fizikçi, 3000 kadar destek personeli vardır. 20 ülke CERN'de asil üye olarak, 8 ülke ise gözlemci (asosiye) üye olarak bulunur ve bu Ülkeler CERN'e deney veya gözlem amaçlı bilim insanı gönderebilir. Türkiye CERN'in

asil üyesi olmasa da asosiye üye olarak gözlemci gönderebiliyor.

CERN'in Bilimsel Başarıları:

- 1973: Gargamelle'de nötr akım bulundu.
- 1983: W ve Z bozonları UA1 ve UA2 deneylerinde bulundu.
- 1995: PS210 deneyinde ilk anti hidrojen atomları üretildi.
- 1999: NA48 deneyinde CP simetrisi bulundu.
- 2010:38 Antihidrojen atomu saniyenin 6'da 1'i boyunca kapana kısıldı.
- 2011: Antihidrojen atomları 15 dakika (~1000s) boyunca tutuldu.
- 2012:Higgs bozonuna benzeyen 125 GeV/c2 ağırlığında bir bozon tespit edildi.



Eski Fizik Öğretmenimiz Sevgili Vildan AKYOL ve Kimya Öğretmenimiz Ali İNCE tarafından düzenlenen, Bornova Anadolu Lisesi ve İzmir Fen Lisesi ile birlikte gerçekleştirdiğimiz Milano, Luzern, Zürih, Gruyere, Montrö, Lozan, Cenevre, Fribourg, Bern ve Basel şehirlerini kapsayan gezimiz beş gün dört gece sürdü.

Sabah saat 8:50 de olan uçağımız için 7'de İzmir Adnan Menderes Havaalanında buluştuk. İstanbul Sabiha Gökçen Hava Limanından da Milano ya bir uçuş daha gerçekleştirdik. Orio Al Serio Airport'un bulunduğu Bergamo'daki Havaalanına ulaştığımız gibi aracımıza binip şehir turu yaptık. Şehir turundan sonra Leonardo da Vinci Ulusal Bilim ve Teknoloji Müzesi (Museo nazionale della scienza e della tecnologia Leonardo da Vinci) 'ni ziyaret ettik. Burası Milano'da ulaşım, metalurji, fizik ve denizcilik ilişkili konularda bilimin 15. yüzyıldan günümüze değin geçirdiği gelişimin sergilendiği bir müze. Leonardesca Galerisi'nde çeşitli makinelerin ve Leonardo da Vinci'nin icatlarının maketleri sergileniyor. Öteki galerilerde de fizik, astronomi, radyo iletişimi, optik ve telekomünikasyona ilişkin aletler bulunuyor. Müzenin bir de eski otomobil koleksiyonu var. Buna ek olarak anatomi eskizleri çok eski zamanda yapılmış olsa da çoğu bilgi doğru ve bu bizi cidden etkiledi. Müzeyi gezmeyi bitirdikten sonra meşhur La Scala Meydanına gittik. Burada Duomo di Milano, diğer bir adıyla Duomo Katedrali'ni görmeye gittik. Bir katedral için cidden büyük bir yapıda. Duvarları süsleyen oymalar neredeyse mükemmel denilecek kadar güzel. Ayrıca en üst kısımları altından yapılmış. 11.700 m² yüzey alanına ve 45 metre yüksekliğe sahip. Öyle büyük ki yapımı 500 yılda tamamlanabilmiş. Milano'nun merkezinde Piazza del Duomo meydanında bulunuyor. Bu meydan oldukça ünlü bir meydan. Meydanın ara sokaklarından biri, dünyanın en eski alışveriş merkezine yani Milano La Galleria Vitto-



Ayrıca burada yemenizi tavsiye ettiğimiz bir tatlı var: Gelato. Aslında bizim dondurmamıza benzeyen bir çeşit sütlü tatlı. Dondurma gibi kulahta satılıyor. Fakat gerçekten lezzetli. Tabii İtalya ya gelmişken pizza yemeden gitmek olmaz. Güzel bir pizza yedikten sonra serbest zamanımızı dolaşarak geçirdik ve ardından Milano da bulunan otelimize geçtik. İtalya'daki konaklamamızın ardından artık İsviçre'ye doğru hareket etmeye başladık. İlk olarak Luzern'e gittik ve şehir turumuzu yaptık. Ardından büyük bir kayanın içerisine oyulmuş olan Yaralı Aslan heykelini görmeye gittik. Yaralı Aslan heykeli Fransız Devrimi sırasında 1792 yılında Paris Tuileries Sarayı'nı savunan İsviçreli muhafızların öldürülmesi üzerine yapılmış. Eser ölmek üzere olan bir aslanı çok başarılı bir şekilde betimlemektedir.

Yaralı Aslan heykelini gördükten ve kısa bir fotoğraf molası verdikten sonra Tarihi Şapel köprüsünü görmeye gittik ve burada da bir fotoğraf molası, serbest zaman ve yemek molası verdik. En eski opera binasını ve Luzern gölünü de gördükten sonra rotamızı Zürih'e doğru yönelttik. Zürih Üniversitesinin merkez kampüsünü gördük. Oradan şehrin tarihi merkezi olan Lindenhof'u, şehrin adını aldığı Zürih gölünü, meşhur Saat kulesini, 12.yüzyıldan kalma Zürih Katedrali'ni gözlemledik. Zürih Katedrali 9. yy. dan kalma bir kilisenin yerine 1100 - 1250 yılları arasında inşa edilmiş. İsviçre'nin Almanca konuşan halkı için reform hareketinin 'ana kilisesi' olmuş. Zürih'teki gezimizin ardından yine Zürih'te bulunan otelimize geri otelimize yerleştik ve ikinci

Bir Halil dönmedi onlarla. İkna edemediler onu. (On günlük izni vardı. Mutlaka köye gitmeliydi. Dönüp şehirde beklemekten ne çıkardı. Bu kar her gün biraz daha yağıp



kalınlaşmayacak mıydı sanki.) Elinde bavulu bir başına bakımevine doğru yollandı. Arkasından dönüp giden kamyonu bakmadı bile. Ağır ağır yürüyordu. Memnundu bu yolculuktan. Dağdan yana korkusu da yoktu. (O, dağları ve karı insanlardan daha çok severdi. Yazın dağlarda kuzuları otlatır, rengârenk çiçeklerin kokusuyla sarhoş olur gibi kendinden geçerdi. Çoğu kere uyur kalırdı da kuzuların gittiğinden haberi olmazdı. Kış geldi mi Tazısını yanına alıp avlanmaya çıkardı bu dağlarda. -Kimi za-

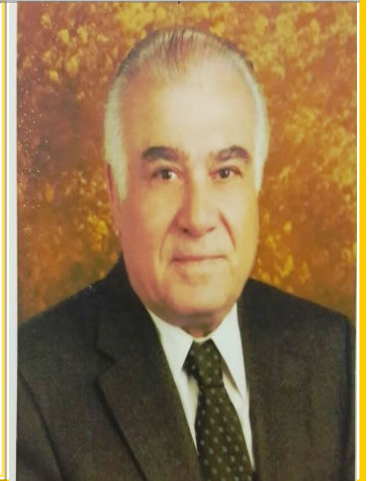
man tavşan kimi zaman tilki ne rastlarsa hemen Tazı'nın sevimli başını avuçlarının arasına alır, yukarı kaldırır, bir parmağı ile de uzakta bir noktayı gösterirdi. Hayvan bir süre bakar dururdu tedirgin. Ard ayakları yerinde duramaz ve avını henüz görmemekten dolayı huysuzlanırdı. Sonra gözünde bir canlının hareketleri belirince birden fırlayıverirdi sahibinin elinden. Arkasında küçücük izler bırakıp gözden kaybolurdu. Halil bu izleri sürerek giderdi. Tazıyı avının başında sadık bir gözetleyici olarak bulurdu. Etrafta kan izleri olurdu.) 1959

Öykümüzün devamı bir sonraki sayımızda olacaktır...

Yazarımız, İngilizce Öğretmenimiz Cengiz SÜME' nin halasının eşi.

CEVDET TURAN KİMDİR?

1942 yılında Gümüşhane'nin Kelkit ilçesinde doğdu İlk ve Ortaokulu Kelkit'te okudu. Lise Öğrenimi için 1957 yılı sonbaharında Ankara'ya geldi. Lise 1. Sınıfı Ankara "Gazi Lisesi'nde başladı. Lise son sınıfı Ankara Yenimahalle "Mustafa Kemal Lisesi'nde bitirdi. Daha sonra Üniversite tahsiline İstanbul Hukuk Fakültesinde başladı. Hukuk Fakültesi öğrenciliği sırasında sınıf arkadaşı Sevim SÜME ile tanışıp arkadaş oldu fakülteyi bitirdikten sonra aynı kişi ile evlendi. Birlikte avukatlık bürosu açıp İstanbul'da avukatlığa başladı. Meslekte 45. yılına girdi. Avukatlık mesleğine hala devam etmektedir.



Sessizliklerinin tek nedeni korkuydu. Endişeydi. "Eğer dağ geçit vermezse eğer fırtınaya tutulursak." diye düşünüyorlardı. Bu sessizliği Halil' in kısık sesi bozdu. Yanındakilere: - Kardeşler ne düşünüyorsunuz böyle. Hepinizin üzüntülü bir hali var. Kasa-baya gitmiyor muyuz? Hem insan yolculukta güler yüzlü olmalı. Yakınında oturan kısa boylu tıknaz adam elinde tuttuğu sigarasından son bir iki nefes daha çekip ayağının altında ezdik-ten sonra cevap verdi. - Biz vilayete gelesi iki gün oluyor. Bizden sonra devamlı kar yağmış, dağı kapamış. İki gündür posta bile gelmedi." Ve hemen yanındaki ihtiyar ilave etti. Gidiyoruz ama bir şey bilerek değil. Her gelen bir şey söyledi. Dağ kapansa bile bir iki güne kalmaz açarlar, yol bakım araç-ları ne güne duruyor...Bir kere karar vermişsiniz, korkmayın çıkın yola dediler. Bizde çıkalım dedik bir kere. Sonra sözümüzden dönemedik."

- İyi etmişsiniz , diye karşılık verdi Halil.
- Elbette korkulacak bir şey yok bunda. Dağ bu nihayet. İnsan değil ki kötülük etsin.
- Asker ağam sen öyle diyorsun ama ya soğuktan ne haber. Geri dönmeyen donup kalırsak. Hiç bunu düşündün mü? diye söylendi bir başkası. Halil biraz durdu. Yüzüne ciddi bir mana verip kesin ve inandırıcı konuşmaya başladı.
- Bakın, az önce kar serpiştirmeye başladı. Hem de tane tane yağıyor. Karın böyle nazlı nazlı yağdığı bir havada insanın donduğu nerde görülmüş. Siz şehrin soğuk oluşuna aldanmayın. Göreceksiniz dağın üstüne çıktığımızda hava şehirdekinden daha güzel olacak. Ben geçen sene izine gidişimde yine böyle bir günde yola çıkmıştık. Şehir yine çok soğuktu. Ama dağın üstünde güneşin sıcaklığını yüzümüzde duymuştuk. Hele siz bir sabredin. Yolcular biraz rahatlamıştı. Bir an için korku yerini umuda bırakmıştı. Herkes sustu. İhtiyar, cebindeki tabakasını çıkarıp bir sigara sardı. Onu tabakanın içindeki tütünün bir yanına koydu. Bir tane daha sarıp Halil'e uzattı.
- Al yak oğlum. Bize cesaret verdin.
- Sağ ol amca, diye karşılık verdi. Aldı sigarayı yaktı. Sigaranın dumanıyla bir süre oyalandı. Öte yandan herkes o bilinen düşünceye dalmış, kendilerini endişeye terk etmişlerdi. Dağın yamacını tırmanırken vakit öylen sularıydı. Hafiften kar serpiştiriyordu. Kamyon kaybolan izleri bulmakta güçlük çekiyordu. Hava da hafif bir kırılma hissediliyor, bu durum yolcuların korkudan kasılmış yüzlerine apayrı bir canlılık, bir sevimlilik getiriyordu. Herkes birbiri ile konuşmaya başlamış, ölü yüzlere hayat gelmişti. Değişiklik bir süre devam etti. Sonra ötede biraz ilerideki rampayı aştıktan sonra hava birden değişti. Rüzgâr karoseri-nin üzerini örten çadırı delice sarstı. Çadırın ipleri yerlerinde oynayıp gerildi. Dağın yamacından rüzgârın yaladığı beyaz kar bulutu sağa sola akmaya ve kamyonun arka kapağının üzerinden düzensiz şekilde dolmaya başladı. Arka kısımda oturanlar öndekilere yaklaşıp sokuldular. Ağızlar kenetlendi. Ölü bir ses-sizlik sardı dört yanı. Rüzgârın ıslığı motor gürültüsünü bile bastırıyordu şimdi. Bu gidiş bir süre devam etti. Sonra, fırtınanın getirip yığıldığı karlar izleri iyice kapattı. Şoför yolunu seçemez oldu. Biraz ötede kamyon ağır ağır durdu. Dağın üzerine çıkmış sayılırlardı. Tahminen iki kilometre kadar uzakta bakımevi binaları vardı. Şoför aşağı inip yolu inceledi. (Hiç değilse bakımevinin oraya kadar gitmek niyetindeydi.) Ansızın yüzü asıldı. Üzüntü ile yolculara seslendi. "Geri dönmemiz lazım. Bu yolda daha fazla gideme-yiz. Fırtına da gittikçe şiddetleniyor. Daha ileri gidersek geri dönmeyip oracıkta donup kalabiliriz." Şoför daha sözünü bitirmeden yolcular: " Dönelim, dönelim." diye bağıştılar.



Üçüncü günümüze Zürih'teki otelimizden ayrılıp İsviçre köy hayatını ve ünlü Chalet'lerini gördüğümüz, Gravyer peynirinin adının geldiği köy olan Gruyere'e hareket ile başladık. Buradaki peynir fabrikasını ve Gruyere Kalesini gör-dük. Buranın manzarası gerçekten çok güzeldi. Arkamıza Alpleri alarak fotoğraflar çekildik. Oradan Alp Tren Turu ile Alplerin arasından Montrö'ye vardık. Montrö'de ülkenin sembolü haline gelen, 12.yy da Savoy Dükleri tarafından kurulan, İsviç-re'nin en eski şatosu olan, Lord Byron a ünlü Chillon Mahkumu şiiri için esin kaynağı olan Chillon Şatosunu gördük ve şehir merkezini ziyaret ettik. Freddie Mercury, Charlie Chaplin, Nabokov gibi ünlülerin heykellerini bulunduğu sahil kıyısında fotoğraf molası verdik. Daha sonra, 1923 yılında Barış anlaşmasının imzalandığı, İsviçre'nin kültürel başkenti olan Lozan'a geçtik. Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ayrı bir öneme sahip olan şehirde Lozan anlaşmasını imzalandığı Rumini Sarayı'nı (Şu anki Lozan Üniversitesini) gördük. Son olarak muhteşem manzaraya sahip Ouchy Şatosunu ve Olimpiyat merkezini ziyaret ettik. Akşam saatlerinde Cenevre'deki otelimize konaklamaya gittik. Böylece günümüzü tamamlamış olduk.

Cenevre'de konakladıktan sonra dördüncü gün kahvaltımızın ardından CERN'e gitmek için yola çıktık. Oraya vardığımızda bize eşlik eden Cenk Yıldız tarafından CERN hakkında küçük bir tanıtım sunumu yapıldıktan sonra SM18 sahasına ve AMS dedektörüne gittik. Bu araçların kullanım amaçları ve yöntemleri bizlere anlatıldı. Daha sonra CERN'in girişinde bulu-nan CERN küresinin (CERN Globe) içindeki Parçacıklar Evreni (Universe of Particles) adlı müzeyi gezdik. Müzenin tasarımı bile bizleri etkilemeye yet-mişti. Bilimin ışığında bir adım daha atmak için hazırдық. Ne kadar doymasak da her güzel şeyin bir sonu vardır. Fotoğraflarımızı çekildikten sonra CERN'e veda ettik. CERN' de gezimiz çok yorucu olmasına rağmen tur rehberimiz daha yorulmamıştı. Aracımızla Mont Blanc Köprüsünü Notre Damme Adası-nı, Birleşmiş Milletler Binasını ve Kızılhaç'ın binasını gözlemledik. İngiliz bahçesindeki çiçek saatini gördükten ve güzel bir grup fotoğrafı çekildikten sonra yemek ihtiyacımızı gidermek ve konaklaya-cağımız otele gitmek için Fribourg'a gittik. Güzel bir İtalyan restoranında Campanelle Pesto Basillico (Fesleğenli Makarna) gibi değişik lezzetler deneyimledik. Yorgun olmamıza rağmen arkadaşlarımızla gece ortak bir odada vakit geçirdik, film izledik. Ve daha sonra dinlenmek için odalarımıza çekildik.



Beşinci gün öğleden sonra uçağımız olduğu için çok yoğun geçmedi. Bern'de Parlamento Binasının bulunduğu alanda serbest zaman verdiler. Bu zamanı alışveriş yaparak değil de, etrafı dolaşarak, o bölgenin kültürünü özümseyerek geçirdik. Astronomik saat çok ilgi çekiciydi. Barengaben'ı ve Baarenplatz'ı aracımızla gözlemledik daha sonra Basel'de ki havaalanına gittik. İstanbul uçağımıza bindik. Küçük bir rötör olduğu için gecikmek konu-sunda biraz endişelendik fakat İzmir uçağımıza aceleyle de olsa tam zama-nında vardık Gezimizi böylece tamamlamış olduk.

Bu gezi bizlere çok şey kattı. Gezi sırasında İngilizce, Almanca ve Fransızca konuşma şansı yakaladık. Çoğumuzun yurtdışına ilk çıkışıydı ve bu başlangıcı güzel ülkeler ile yapmak büyük bir şanstı. Bir şişe suyun 8₺ olması bir yana, harcadığımız tüm kurşlara değdi. Bu projenin gerçekleşmesinde emeği geçen eski Fizik Öğretmenimiz Vildan AKYOL' a, Kimya Öğretmenimiz Ali İNCE' ye, ve saygıdeğer Müdürümüz Mehmet Sami YALIM' a çok teşekkür ederiz.

Hakan hocamızın kuzuları, Cengiz hocamızın sıpaları olarak veda ediyoruz bu sıralara. Güzel başladık güzel bitiriyoruz. Geçen kocaman dört senenin hatırası kalıyor akıllarımızda. Dört yıllık serüven adeta bir kitap gibi ne kadar kalın gibi gözükse de okumaya başlayınca nasıl bittiğini anlamadığımız ödüllere layık bir roman. Sabahları erken kalkmak, bitmeyecek gibi gözükse derslerde Can'ın "Hocam ders bitti." demesini beklemek. Umutla, heyecanla... C" olmak gururdu bizim için. Her zaman çalışkanlığıyla hocalardan övgü duyan, derslerin hakkını veren, aynı zamanda tüm spor faaliyetlerinde finale kalan, üç yıl finalde kaybedip son yıl nihayet kazanan. Soğuk kış günlerinde birbirimize destek olarak hep beraber iyi şeyler



yaptık, yoldaş olduk. Kimse anlamadı bazen bizleri, biz anladık birbirimizi. Soruları, formül bilmeden, zekasıyla çözen Mito, sarışın güzelliğiyle Elif, sessiz tavırlarıyla Ataberk, Faik Hoca'nın saltını "Sultan", sınıfın yakışıklı zengini Salim, duygusal kızımız Minel. 12-C' nin farklı renklerini nasıl unutulabiliriz? İrem' in süslü hallerini, enerjisi hiç bitmeyen Şahin'i, kutlamalarıyla pasta kesici Ezgimizi, Mısra' nın bitirdiği soru bankalarını, Yeşim' in GS tutkusunu, bazı erkeklerden daha iyi futbol oynayan beni yani Öznur'u. Büşra olmasa nasıl yapardık İngilizce ödevlerini, Sueda olmasa nasıl eğlenirdik sınıfta, motor bilgisine hayran olduğumuz Fatma'yla ne günler geçirdik, ah geçen günler güzel günler...Teknolojik sorun dedin mi Kadir hemen devrede, duygularımızın temsilcisi Alara ,Aliağa' dan üşenmeden buraya gelen koca yürekli Şehla ve Mine . Sınıfımızın kara kızı Ema Kara, bu arkadaşlıklar nasıl unutulabilir? Tuğba olmasa nasıl tadardık leziz çiğköfteleri, Sercan olmasa nasıl bilirdik en güncel romanları. Cool kızımız Şule, kıvrık saçlarıyla Barış, din sınavlarında yarımsız bırakmayan Bayram, arabaları onunla tanıdığımız Berat, yazmakla bitirebilir mi ki efsane bir sınıf...Her fotoğrafta eğilmek zorunda kalan YD10 (Yiğit) ,zeki olduğunu çaktırmayan Kerem, doğu ders arazi olan Muhammet, her seferinde hangi Berkay diye sorduğumuz adaş Berkaylar, arka sıradaki sessizliğiyle herkesi şaşırtan Furkan Emre...



Kirli bir buhar yığını rayların üzerinden etrafa yayıldı. Bulunduğu vagonlardan ilk inen Halil oldu. Daha iner inmez soğuk bir rüzgâr yüzünü yaladı. Hafif bir titreme sardı vücudunu. Saçları başında diken diken oldu. Soğuğun derecesini ölçmek ister gibi rüzgâra karşı hohladı. Nefesi bir sigara dumanını andırıyordu. "Anlaşılan hava pek soğuk " diye söylendi. Elinde bavulu, kafasında karmakarışık düşünceler ve içinde sıcacık bir sevinç dalgası ile şehrin yolunu tutmuştu. Ayakları karların üzerinde ritmik sesler çıkarıyor, paltosunun uçları rüzgârın tesiriyle sağa sola uçuşup duruyordu. Yanından kısa aralıklarla faytonlar geçiyor, atların sağrısına inen kamçıların sesi onda belli bir acıma hissi uyandırıyor. Faytondakiler paltolarının yakasını kaldırmış, yüzlerini rüzgârdan korumak için iyice arkaya yaslanmışlardı.



Halil, gözleri yerde, dalgın, bir noktaya doğru yürüyordu. Bavulu tutan eli iyice üşümüşü. Ama garaja varmaya da az kalmıştı. Köye varıp anacığını ve nişanlısını bu gidişle sevindeceğini düşündükçe ısınmış hissediyordu kendini. "İçinde bu duygu olduktan sonra dağları bile aşabilirdi, anam ve Ünzüle nasıl sevinecek kim bilir.

Üstelik kimsenin geleceğinden haberi de yok. Böyle olması daha iyi. Sevinci başka olur." diye söylendi kendi kendine. Gözlerini yerdeki izlerden aldı, ilerilere götürdü. Şimdi ötede garajın kapısındaki kamyonu ve üstündeki insanları görüyordu. Adımlarını sıklaştırdı.

"İyi rastladı. Şansım varmış. Nasıl olsa akşama kalmaz kasabaya varırız. Ondan sonra kolay. " diyordu. Halil'in köyü kasabaya yürüme bir buçuk saat çekiyordu. Ama şimdi bütün mesele kasabaya giden yolun açık olup olmamasındaydı. "Dağ kapalı olsaydı bu insanlar bu kamyonun üzerinde ne diye otursunlardı. Yok yok dağ açık. Şansım yaver gidiyor vesse-lam." diye söylendi. Bavulunu kamyonun üzerinde bir köşeye koyup üzerine oturdu. Kamyon egzozundan koyu bir duman bırakarak hareket etti. Herkesin yüzünde bir tedirginlik, belli belirsiz bir hüznün dalgalandırıyordu. Halil gözlerini bu insanların yüzlerinde gezdirdi bir süre. Bu sessizliğe, bu umutsuz yüzlere bir mana veremedi. Isıtmaya fırsat bulamadığı ellerini bacaklarının arasına aldı. Bir süre öteki yolcular gibi sessiz kaldı. Kamyon az bir süratle yol alıyor, tentenin altındaki insanlar -her biri bir yana çekilmiş- sessizce önlerine bakıyorlardı.



Dışarıda karların lapa lapa savrulduğu bir gündü. Göğün maviliği koyu bir sis tabakasıyla örtülmüş, rüzgâr şiddetini düne nazaran daha çok artırmıştı. Kışın civarında ölü bir sessizlik hüküm sürmekteydi. Ağaçlar dallarının üzerinde birikip buzlaşan karların ağırlığı ile toprağa doğru sarkmışlardı. Hemen ötede akan nehrin çağlıtı bile dinmiş, üstünü örten kalın buz tabakasıyla canlılığını yitirmişti.

Halil, yataktan çıkarken yüzünde belli belirsiz bir sevinç dalgalandı. Durup bir süre uzaklara baktı. Sonra aklına gelen düşünceden irkilmiş gibi başını bir yana sallayıp karşıdaki komutanlık binasına doğru yürümeye başladı. Bugün ayaklarının her zamankinden daha hafif olduğunu hissetti. Eğilip yerden avucuna biraz kar aldı. Karı avucunda sıkı...sıkı. Uzaklara savurdu. Komutanlık binasının giriş holünde bir süre bekledi. Vakit erkendi. Henüz kimseler gelmemişti. Ellerini birbirine sürtüştürüp ısınmalarını sağladı. Komutan gelip de izin



kâğıdını eline tutuşturduğu zaman sevincini saklamaksızın hemen uzanıp elini öptü. Heyecanla ayrıldı.

Elinde kırmızı tahta bavulu ile istasyona geldiği zaman tren perona girmek üzereydi. İstasyon kalabalıktı. Tren -izine giden askerlerin çokluğu ile- hınca hınç doluydu. Bir üçüncü mevki kompartımanında askerler Halil'e yer gösterdiler. Oturdu. Onlara

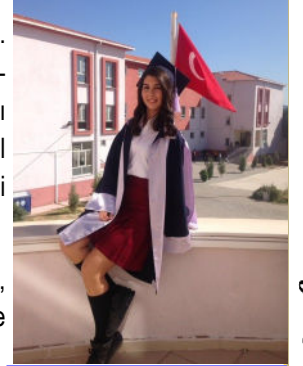
sigara ikram etti. Yol boyunca hep konuştular. Herkes kıtada geçen günlerini ve henüz canlılığını kaybetmeyen hatıralarını naklediyordu. Halil hep dinliyordu. Sessizdi. Gözleri hep konuşan askere bakıyor, arada bir onu dinliyormuş gibi başını öne eğiyordu. Ama aklında hep köyü geçiriyordu. Anasını, nişanlısını ve her sabah düzenli bir şekilde gidip söğütlü çeşmeden suyunu içip dönen atını düşünüyordu. Hele nişanlısını düşündükçe dalgınlığı büsbütün artıyordu. Böylece uzun saatler geçti. Kapıya yakın yerinde, başını tahta kanepeye dayadı. Kepini hafifçe gözlerinin önüne indirdi. Kirpikleri usul usul birbirinin üzerine kapandı. Uyudu. Tren ineceği istasyona yaklaştığı zaman kendiliğinden uyandı. Ağrıyan boynunu ovuşturdu. Kompartıman kapısını açıp dışarıya koridora çıktı. Camı aşağıya indirdi. Başını dışarı uzattı. Uyku sersemliğini ağır ağır üzerinden attı. Tren düdüğü arada bir durarak uzun çığlıklarla birkaç defa öttü. Sürati giderek azaldı. Yavaşladı. Raylar şiddetle sarsıldı.

Dile kolay dört yıl daimi öğrencileri olduğumuz bu okulun artık misafirleriyiz. Muhteşem gezilerimiz, geleneksel ılıca pikniklerimizle hatırlanacağız. Belki eylülde hüzünleneceğiz, lise yıllarımız gelecek akıllarımıza, açın bir telefon o zaman hemen görüşelim arkadaşlar, yollarımız ayrılabilir bile bizler her zaman arkadaş...

Efsane olmadık belki ama "12-C" olduk, kocaman aile bir kurduk. Unutmayız kantinin uzun kuyruklarını, yemekhanenin efsane yemeklerini, sınıfımızın endüstri tayfasını, yurttan gelip de her derse geç kalan yurt tayfasını, bizler nasıl unutabiliriz ki? Üniversitede kime soracağız: "Böle böle mi, böle böle mi?" diye. Hangi hoca diyecek, ders bitmedi mi hala köfteler, hadi kantine, diye.

Sıcak günlerde hangi esprilerle serinleyeceğiz. Nevzat Hocamız gibi kim güvenecek bize? Peki başımız sıkıştığında bulabilecek miyiz Yüxel Hocamızı yanımızda. Kimin kuzuları olacağız artık. Kiminle dertleşeceğiz Emine Hocamız gibi. Nasıl öğreneceğiz Cengiz Hocamız gibi disiplinli olmayı, öğrendik mi yoksa.

Ayrılmak zor, ayrılmak hüzünlü. Vedalar ağlatır her zaman, bizler ağlamayacağız. Çünkü veda etmiyoruz ki bu güzel günlere ve arkadaşlıklarımıza. Bir aile kopabilir mi öyle kolay kolay. Ali Hocam ders bitti artık!!! Hoşça kalın dostlarım, bizleri hep güzel hatırlayın.

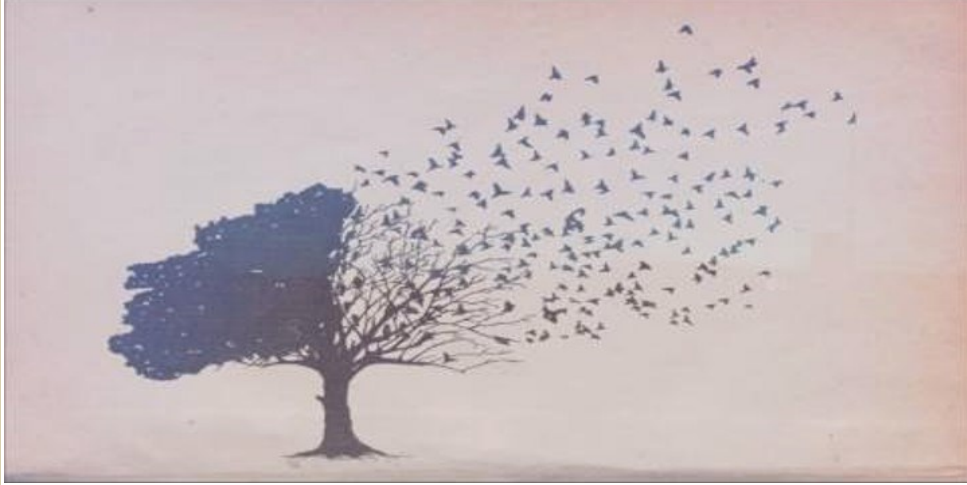


Öznur YORGUN

Kötülükle iyiliğin birbirine muhtaçlığını anlatayım da bildiklerinizi sorgulayın dostlarım. Zıtlıklar yeni varlıklar oluşturur, mutlaklığı yok eder. Peki mutlaklık nedir? Mutlaklık, var olmak için başka bir varlığa ihtiyaç duyulmamasıdır. Örneğin soğuk olmasaydı sıcak, sıcak olur muydu? Sıcığa sıcak denmesi için soğğun varlığı şart değil midir? Sıcak soğuğa muhtaçtır; tıpkı iyiliğin kötülüğe, kötülüğün de iyiliğe muhtaç olduğu gibi.

Bu yüzden ki dostlarım, iyiliğe iyilik diyebilmek için kötülüğe, kötülüğe kötülük diyebilmek için de iyiliğe ihtiyacımız vardır. Yani iyilik kötülüğü var ettiği için kötü, kötülük ise iyiliği var ettiği için iyidir. Son olarak unutmayın dostlarım, kötülüğün yarattığı kaosta yapıtaş olan doyumsuz ezigidir iyilik.

Kapının önündeydim. Aralıktan kulağıma doğru bir melodi sızdı. Melodi ciğerlerime işledi, notalar geçtiği yerleri yaktı. Göğüs kafesim dar geldi. Buna son vermek için içeri girdim. Melodinin kaynağını ararcasına etrafta dolaşan gözlerim bir noktada takılı kaldı. Bir çocuk vardı, acı dolu gözlerle sahip bir çocuk. Uzun, gözyaşlarından dolayı paslanmış parmaklıkların çevrelediği acı kahveler, ruhumu titreten yarım kalmış bir özgürlük şarkısını bitirmek için attığı yardım çığlıklarına cevap ararcasına dolandı gözlerimde. Aradığı cevabı bulamamış olacak ki elindeki hüznün kokan kahverengi ayıcığı insanlıktan intikam almak istercesine sıktı. Bana doğru bir adım attı, ayağına çarpmasının şiddetiyle savrulurken ses çıkaran kapıları açık, lacivert klasik arabaya dönüp bakmadı bile. Ağzını araladı, ön iki dişinde hafif eğrilik vardı. Ağzından çıkan titreşim soru cümlesi, o iki dişin arasına sıkışmış hissi yarattı. Oysa sadece tek sözcüktü. Milyonlarca farklı anlama gelen, milyonlarca cevabı olan tek bir sözcük.



Neden? Ne cevap vereceğimi bilmeden sadece yüzüne baktım. Yanıtlamayacağımı anladığımda bir adım geriledi. En ufak hareketimde notaların gizli dehlizlerine kaçacakmış gibi tetikte olarak yavaşça benden uzaklaştı. Gitmeden son bir cümle döküldü dudaklarından. Olduğum yere çakıldım. Notalar boğazıma dizildi, yutkunmaya çalıştım. Notalar boğazıma battı, yutkunamadım.

Gözlerimi odadaki titreşim ışığının sahibine çevirdim. Melodi güçlendi, kafam patlama noktasına geldi. Müzik çok güçlüydü. Ruhum girdaba kapıldı. Nefes alamadım. Birden etraf sessizliğe büründü, su duruldu. Gözlerimi tavandan çektiğimde bir ceset gördüm. Gözleri hala açıktı. "Neden?" diye haykırdığını duydum. Gözlerimden düşmeyen damlaların ruhumda yankılanan notaları daha güçlü girdaplar yarattı, kanında boğuldum. Kapanan göz kapaklarının ardındaki gerçeği gören gözlerim o an anladı. Davetsiz misafirdim. Burası bir mabetti, Müzik'in mabedi. Ve ben onu notalarda boğmuştum. Kanı bulaşan ellerime baktım son kez. Gözlerimi yummadan fısıldadığım cevabımın sessizliğe indirdiği darbe ağırdı. "Bilmiyordum."

Kız kafasını kaldırıp yazdıklarına baktı, ardından kafasını Müzik diye tasvir ettiği kişinin fotoğrafına ev sahipliği yapan çerçeveye çevirdi ve çocuğun son sözü olan Vadim KISELEV' in şarkısının adını fısıldadı. "We aren't eternal."

İlayda YEŞİLYURT 10-A

11 Eylül 1989 tarihinde Kayseri Sarız Lisesinde başladığım öğretmenlik yolculuğuna 2017 yılında Yusuf Kemalettin Perin Fen Lisesinde sonlandırıyorum.

Bu yıllar arasında 15 yıl Akif Ersezgin Anadolu Lisesinde çalıştım. O yıllarda gerçekten de "Akıflı olmak ayrıcalıktı."

Yusuf Kemalettin Perin Fen Lisesinde beş yıldır çalışıyorum. Burada da çok sıcak öğrencilerim ve öğretmen arkadaşlarım oldu. Tarih bilimini çok sevdiğim için mesleğimi bile rek, isteyerek ve severek seçtim. Çalıştığım 28 yıl boyunca işime hep mutlu ve güler yüzlü gittim. Tarih derslerinde öğrencilerime bilgi aktarmaktan çok bir tarih bilincini oluşturmaya çalıştım. Çıkılan her yolculuğun bitişi gibi bu yolculuğun son istasyonu da burasıymış. Her işin zamanında bitmesi gerektiğine inanıyorum. Elveda öğretmenlik, merhaba emeklilik...



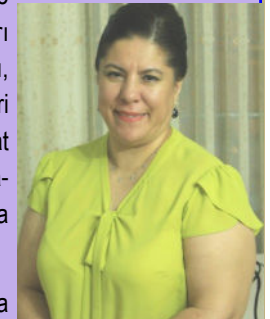
Filiz PEKER ÖZEN

Tarih Öğretmeni

29 yıl önce Adıyaman'ın Şambayat Beldesinde başlayan öğretmenlik mesleğim acı tatlı anılarla bir kutu da toplar gibi yüreğimi de toplayıp gidiyorum Yusuf Kemalettin Perin Fen Lisesinden ...

Son günlerimi yaşadığım okuluma her adım attığımda kalbimde garip kıpırtılar, gözlerimi öğrencilerimden kaçırmak istiyorum. Gözümün önünde hep şimdiye kadar öğrencilerimle yaşadığım o güzel anılar...Ayrılığın acısı çoktú içime. Nasıl ayrılacak hayatımın en önemli dönemini kapatıp yeni bir yaşama başlayacağım. Cıvı cıvı, sevgiyle, hep güzel günler geçirdiğim öğrenciler, o tatlı koşuşturmalar, sınavlar, sorular bitiyor artık. Dersime başlarken her sene başında yaşam bilimi diye başladım. Yaşayan, doğayı ve canlıları seven, çevreyi koruyan ve temiz tutan, sonra ki nesile temiz ve yeşil bir dünya bırakacak, sağlıklı düşünen, bilime değer veren, büyüklerini sayan, küçüklerini seven nesiller yetiştirmek için almıştım 1988'de meşaleyi elime. Atatürk'ün çok değer verdiği öğretmenlik mesleğini... Bizler insanları işliyoruz şöhret ve servet istemeksizin. Ama güzel okullar, spor salonları, tiyatro salonları, müzik odaları, laboratuvarlar...Yöneticileri, öğretmenleri ve çalışanları fedakar ve bilgi birikimli, tam gün okullar istiyoruz. Fakat Başöğretmen Atatürk'ün her koşulda imkan ve şartlar ne olursa olsun başarı öğütlediği imkanlarımız ne olursa olsun daha fazlasını yapabiliriz. Asla unutmamalıyız, bizim eserimiz insandır asla değer biçilemez.

Değerli arkadaşlarım, bundan sonra ki çalışma hayatınızda başarılar diliyorum. Sevgili öğrencilerim hepini kucaklıyor, gözlerinizden öpüyorum. Yolunuz açık, bahtınız güzel olsun.



Asiye BARDAKÇI

Biyoloji Öğretmeni